

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ ἔτησίᾳ δρ. 5—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Βαρέου Ἀριθ. 13.

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1ον). Ὅσα ἐπισκεπτήρια ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητῆς θὰ ἐκ-
τυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεάν (πλὴν χάρτου).
- 2ον). Θὰ λαμβάνη δωρεάν ἡμερολόγιον ἑκάστου ἔτους.
- 3ον). Ἐκαστος συνδρομητῆς θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίζη δωρεάν μίαν εἰδο-
ποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς
σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.
- 4ον). Εἴκοσι λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν,
καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θὰ διανεμηταὶ ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Οἱ
ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγορασθέντων λαχείων θὰ δημοσιεύωνται προηγουμένως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

1895

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Έτος Β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 1 Σεπτεμβρίου 1895.

Άριθ. 17.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΨΗΛΩΝ ΟΡΕΩΝ

ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ο Γάλλος επιστήμων Κάρολος Ραμπώ έδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ γαλλικῷ περιοδικῷ Revue Scientifique τὰς ἀτομικὰς του παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων τῆς οὕτω καλουμένης ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἀσθενείας (mal de montagne). Οὗτος ἐκ πείρας ἐδιδάχθη ὅτι ἡ ρηθεῖσα νόσος ἐπιφάνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ λίαν διάφορα ὕψη καὶ κυρίως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φυσικῆς καταστάσεως αὐτῶν. Παρ' ἀτόμοις καταβεβλημένοι, παρ' ἀσθενέσι τὰ συμπτώματα τῆς νόσου ἐκδηλοῦνται ταχύτερον καὶ δὴ συγκριτικῶς ἐν ἀσημάντῳ ὕψει. Οὐ Ραμπώ ἀναφέρει ὅτι παρετήρησε τὰ συμπτώματα ταύτης τῆς ἀσθενείας παρὰ τινὶ Ἰταλῷ περιηγητῇ ὅστις συγχρόνως μετ' αὐτοῦ ἀνέβαινε τὴν κορυφὴν Ἀδαμέλλον (3,547 μέτρα) ἐν Τρεντίνῳ. Οὐ Ραμπώ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον κάματον εἶχε δοκιμάσει καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐγευμάτισε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, ἐνῶ ὁ τλήμων Ἰταλὸς ἐπάθεν ἐξ ἰσχυρωτάτης δυσπνοίας καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ ἕνεκα τῆς πρὸς ἐμετὸν ἐξεγέρσεως. Οὐ Ραμπώ ἄλλην φοράν ἐδοκίμασε τὴν ἰδίαν ἀσθενείαν ἐν ἀσημάντῳ ὕψει καὶ ἐξηγεῖ τὴν προέλευσιν αὐτῆς ἐκ τοῦ καμάτου τοῦ μακροῦ ταξιδίου ὅπερ εἶχεν ἐπιχειρήσει τὴν προτεραίαν. Οὗτος ἀναβὰς ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας ἐξαιφνης ἠσθάνθη ἐπερχόμενον τὸν ὕπνον καὶ μετὰ κόπου κατάρθωσε νὰ ἀποβάλῃ τὸν γυσταγμόν. Οἱ ὀδηγοὶ του παντοιοτρόπως προσεπάθουν νὰ ἐξεγείρωσιν αὐτὸν πιστεύοντες ὅτι ὁ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ ἀποκοιμηθεὶς οὐδέποτε θὰ ἐξυπνήσῃ. Μετὰ πολλοῦ κόπου οἱ ὀδηγοὶ κατάρθωσαν νὰ κρατήσωσι τὸν Ραμπώ εἰς τοὺς πόδας του. Οὗτος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ ἕνεκα τῆς πνευτοῦς ἐλλείψεως τῆς ὀρέξεως. Ἐπὶ τέλους συναθροίσας τὰς δυνάμεις του μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπεχείρησε τοπογραφικὰς τινὰς παρατηρήσεις. Ἐπιστρέφων οἶκαδε, εὐθὺς ὡς κατῆλθεν 150 μέτρα, ἠσθάνθη ἐκλείποντα ἅπαντα τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας. Δευτέραν φοράν ὁ Ραμπώ ἐδοκίμασε ταύτην τὴν ἀσθενείαν διότι εἰ-

χεν ἐπιχειρήσει τὴν ἀνάβασιν κεκμηκός. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ ἐπεταθήσαν διὰ τῆς ἐξασθενήσεως τῆς ὀράσεως. Ἡ χινοσκοπεὶς ἀκρῶρεια ἐξ ἧς κατήρχετο ἐφαινετο εἰς αὐτὸν κάθετος καὶ καθ' ὄλον τὸν χρόνον τῆς καταβάσεως ἠσθάνετο σκοτοδινίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυρὰν ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ βλέπῃ εἰς τὰ ἐμπρὸς καὶ μὴ γινώσκων ποῦ ὑπάγει παρ' ὀλίγον θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸν κρημνόν. Ὀλίγην ἀνακούφισιν ἠσθάνθη ὅτε ὁ ὀδηγὸς του ἔριπτε χιόνα εἰς τὸν τράχηλον καὶ τὸν ὄμιον του. Οὐ Ραμπώ ἀναφέρει ὅτι τεσσαρακοντάκις ἀνῆλθε τὰς Ἀλπεὶς καὶ μόνον δις ἐπάθεν ἐκ τῆς ὀρεινῆς ἀσθενείας, καὶ τοῦτο διότι εἶχεν ἐπιχειρήσει τὴν ἀνάβασιν οὐχὶ δι' ἀκραίων δυνάμεων ἀλλὰ κεκμηκός.

Ἐκ τῶν ρηθέντων ἐπιταί ὅτι ὁ κύριος ὅρος τῆς ἐπισκήψεως τῆς ὀρεινῆς ἀσθενείας εἶναι ἡ φυσικὴ κατάπτωσις τοῦ ὄργανισμοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἰσχυρώτατοι καὶ ἐμπειρότατοι ἐν ταῖς ἀναβάσεσιν ὀδηγοὶ δὲν διαμένουσιν ἐν τισὶ περιστάσεσιν ἐξησφαλισμένοι ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενείας.

ΑΠΟΔΥΜΑΝΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἔχουσιν ἀντισηπτικὰς ιδιότητες καὶ ἐν λίαν βραχεῖ χρόνῳ φονεύουσι τὰ σπέρματα πολλῶν ἀσθενειῶν. Αἱ ἔρευνοι τοῦ Διουκλῶ, τοῦ Ἀρλουέν, τοῦ Σακτύρη, τοῦ Σαβέρη καὶ ἄλλων κατέδειξαν τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ διὰ πειραμάτων ἐπιβεβαίωσαν ὅτι τὰ βακτηρίδια τῆς χολέρας, τῆς φυματώσεως, τοῦ τύφου καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν ἀπόλλυνται ἐκτιθέμενα εἰς τὴν ἐπενέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἐν τῷ λαῷ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νὰ ἐκθέτωσιν εἰς τὸν ἥλιον τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἐπιπλα τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀποθανόντων καὶ αὕτη ἡ συνήθεια, ὡς βλέπομεν ἐκ τῶν παρατηρήσεων τῶν ἐπιστημόνων, κατὰ μέγιστον βαθμὸν εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Οὐ καθηγητῆς Ἐσμαρχ θέλων διὰ πειραμάτων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἂν πράγματι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δύνα-

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΚΑΠΕΡΩΝΗ

Ἐν Πειραιεῖ

Παραπλεύρως τῶν καταστημάτων Ἄντων Παπαλεονάρδου καὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου Κ. Οἰχογόμου, καὶ ὀπισθεν τῆς Βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀγορᾶς.
Ἐν τῷ ἄνω καταστήματι πωλοῦνται πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀποικιακῶν εἰς τιμὰς ὠρισμένας τοῖς μετρητοῖς μὴ ἐπιδεχομένης συναγωνισμὸν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΗΧΑΝΩΝ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΣΙΓΓΕΡ καὶ ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

— ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ —

Πλατεῖα Συντάγματος.

Ο κ. Ν. Γ. Σεμιδαλαῆς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς ἄνω ἐταιρίας ἐν Ναυπλίῳ. Παρέχει μηχανὰς ραπτικῆς, μετ' ἐβδομαδιαίας πληρωμᾶς ἐκ δραχ. τριῶν.

Μηχαναὶ δι' οἰκογενείας, ράπτας, μοδίστος καὶ ὑποδηματοποιούς.

Διδασκαλία καὶ ἐπιδιόρθωσις ἐπὶ 5 ἔτη δωρεάν.

ΚΗΠΟΣ ΚΙΜΩΝΟΣ

ΕΝ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙΣ

Τὸ ἐξοχικὸν τοῦτο καφεῖον, τὸ δι' ἐξόχου γραφικῆς romantisme προικισθὲν ἐν τῇ Παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῆς φύσεως, παρέχει εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸ καφὲν ἐκλεκτόν, ὑδρὸ ψυχρότατον καὶ παντοῖου εἶδους ποτὰ ἀναψυκτικὰ, γευστικώτατα καὶ ἀρωματικά.

ΚΑΣΣΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ

Ἐν τῷ παρὰ τῷ σταθμῷ τοῦ Λαυρίου ἐπιπλοποιεῖ τοῦ κ. Ν. Τριανταφύλλου κατασκευάζονται κάσσαι τυπογραφικαὶ τελειόταται πρὸς δραχμὰς 20 τὸ ζεῦγος.

Σπεύσατε κύριοι Τυπογράφοι.

Ἐν τῷ Ραφεῖῳ τοῦ Π. Σταματάκη (ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀρ. 25) πωλοῦνται εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς σκελετοὶ καινούργιοι χρήσιμοι πρὸς πάσας τὰς τέχνας.

ΕΝ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ
ἐκτελοῦνται κατὰ παραγγέ-
λίαν μεταφράσεις ἐκ τοῦ
Ρωστικοῦ, Γερμανικοῦ,
Ἀγγλικοῦ, Γαλλικοῦ καὶ
Τουρκικοῦ ἑτήμετρα ἁμολογῆ

ΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΝΕΑ ΓΑΜΜΙΑ ΕΝ ΑΛΥΠΙΩ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

Τὸ ἄνωτέρω ἐνοδοχεῖον ἀνεκατασκευάσθη ἐσχάτως καὶ πλουτισθὲν δι' ὅλας καινούργων ἐπιπλαῶν, ὑπό-
σχεται εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ κατοικήωσι πλήρη περιποίησιν καὶ ἀκραν προθυμίαν.

ται να φονεύη τὰ παθογενή σπέρματα, τὰ εὐρισκόμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν διαφόρων σωμάτων, ἔλαβε προσκεφαλαία, ἐφαπλώματα καὶ μιλωτάς καὶ ἀφοῦ ἐνέθεσε καλλιεργημένα παθογενή βακτηρίδια ἐξέθηκε τὴν κλινοστρωμνὴν εἰς τὸν ἥλιον. Κατεδείχθη, ὅτι αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἐπενεργοῦσι λίαν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῆς ἐπιφανείας, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῶν ἔσω ὑφασμάτων ἡ ἐνέργεια αὐτῶν ἐξασθενεῖ, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἔσω στρώμασι κείμενα βακτηρίδια ἤδη δὲν ὑφίστανται τὴν ἐπὶ τὴν αὐτῶν. Λεπτὸν στρώμα ὑφασματος εἶναι ἱκανὸν νὰ ὑπερασπίσῃ ἀπὸ τῆς καταστρεπτικῆς ἐνεργείας τοῦ ἡλίου τὰ βακτηρίδια τὰ εὐρισκόμενα ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Ἐσμαρχ τοῦ βακτηριδίου τῆς διφθερίτιδος κατεστρέφετο ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου μετὰ 29 ὡρῶν διάρκει ἑνέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Στριζόμενος ἐπὶ τούτου ὁ Ἐσμαρχ ἀναγνωρίζει δικαίως ὡς λίαν δραστηκὴν τὴν ἀντισηπτικὴν ἐνέργειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καὶ συνιστᾷ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐν πάσαις ταῖς περιστάσεσιν, ὅτε πρόκειται περὶ τῆς ἐξοντώσεως τῶν βακτηριδίων ἐν τοῖς στρώμασι τῆς ἐπιφανείας. Τοιοῦτοτρόπως, τὰ ἀσπρόρουχα, αἱ πετζέται, αἱ σινδόναι καὶ τὰ λοιπὰ σκευὴ πάντοτε ἀπολυμαίνονται ἐκ πάντων τῶν ἐπιπλαθῶν μικροβίων διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ κέκτηται μεγάλην σημασίαν καὶ ὡς ἤδη εἶπομεν, ἡ ἀπολύμανσις διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ τοὺς ἐπιστήμονας ἐνδιέφερε κυρίως τὸ ζήτημα περὶ τοῦ τίνες ἐκ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων, ἐξ ὧν σύγκριται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἔχουσι κατ' ἐξοχὴν ἀντισηπτικὰς ἰδιότητας. Ἄγγλος φυσικὸς Μαρσάλ Οὐόρντ ὡς ἀκολούθως ἔχουσε τοῦτο τὸ ζήτημα: οὗτος ἐξέθηκε καλλιεργεῖν ἐκ μικροβίων εἰς τὴν διαδοχικὴν ἐνέργειαν ἀποκεχωρισμένων ἀκτίνων τοῦ ἡλιακοῦ εἰδώλου (spectre) ἐν διαστήματι ὠρῶν τινων. Τὸ ἐρυθρὸν, τὸ χρυσοειδές, τὸ κίτρινον καὶ τὸ πράσινον φῶς οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἐξήσκησαν, τὰ μικρόβια ἐξηκολούθουν ζῆντα καὶ ἀναπτυσσόμενα. Ἀλλ' ὅτε οὗτος ἐξέθηκε τὰ μικρόβια εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν οὐρανοχρόων ἀκτίνων, ταχέως ταῦτα κατεστράφησαν. Αἱ ἰώδεις καὶ ὑπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ εἰδώλου κατεδείχθησαν ἀβλαβεῖς. Ἡ ἀντισηπτικὴ ἰδιότης τῶν οὐρανοχρόων ἀκτίνων ἐπεβεβαιώθη ἔτι διὰ τοῦ ἀκολούθου πειράματος. Ὁ Οὐόρντ διεβίβασεν ἀκτίναν λευκὴν εἰς διάλυσιν διχρωμιακῆς ποτάσης ἐχούσης τὴν ἰδιότητα

τοῦ ἀπορροφᾶν τὰς οὐρανοχρόους ἀκτίνας καὶ μετὰ ταῦτα διήθυσεν αὐτὴν εἰς τὴν καλλιεργεῖαν τῶν βακτηριδίων. Τὸ ἡλιακὸν φῶς στερούμενον τῶν οὐρανοχρόων ἀκτίνων, ἔχανε τὰς ἀντισηπτικὰς τοῦ ἰδιότητος καὶ ἤδη οὐδεμίαν ἐνέργειαν ἐξήσκει ἐπὶ τῶν βακτηριδίων. Ἐπὶ τῶν κατατάτων ζῶων ἐν γένει λίαν ἐπιδρῶσιν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ εἰδώλου. Ἡ ἐπιρροὴ τούτων τῶν ἀκτίνων εἶνε λίαν διάφορος. Ἀλλ' οὐ μόνον τὰ ζῶα ἀλλὰ καὶ τὰ φυτὰ δέχονται διαφόρως ταύτην τὴν ἐπενεργεῖαν. Ὁ Πόλ Βερ διὰ τῶν πειραμάτων του κατέδειξεν, ὅτι καίτοι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς παρουσίας μόνον γνωστῶν τινων ἀκτίνων εἰσερχομένων εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ εἰδώλου αὐτοῦ. Ἐάν, δὲ ἐνεκα μεταβολῶν τινων ἐν τῷ ἡλίῳ, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐξαίφνης ἐστερεῖτο τούτων τῶν εἰδικῶν ἀκτίνων, ἡ ἐπὶ γῆς ζωὴ ταχέως θὰ κατέπαυεν.

Ὁ Βηλλὸν πρὸ τινος χρόνου ἐξηρέυνε τὴν ἐπιρροὴν τῶν διαφόρων ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τῶν φυτῶν καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὴν μεγαλύτεραν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ μεγέθους τῶν φυτῶν ἐξασκοῦσιν αἱ ἐρυθραὶ καὶ αἱ ἰώδεις ἀκτίνες τοῦ εἰδώλου καὶ μάλιστα τότε ὅτε αὐταὶ ἐνεργοῦσιν ἀμοιβαίως. Τὸ χρυσοειδές φῶς ἐνεργεῖ ἐπίσης καλῶς ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ μετὰ τοῦ ἰώδους συντελεῖ οὐ μόνον εἰς τὴν βλάστησιν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν αἰσθησιν, καθ' ἣν τὰ ἄνθη φθάνουσιν εἰς τὸ μέγιστον τῆς ἀναπτύξεως. Πολλοὶ ἀνθοκόμοι ἤδη ἐξήγαγον πρακτικὴν ὠφέλειαν ἐκ ταύτης τῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἐπιτυγχάνουσι λαμπρότατα ἀποτελέσματα μεταχειριζόμενοι τὰς διαφόρους ἀκτίνας τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν φυτοκομίαν καὶ ἀνθοκομίαν.

ΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΤΟΥ ΕΝΕΣΤΩΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ αἱ διεξαγόμεναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν διαφόροις τόποις τῆς γῆς ἀναμφιβόλως κατεδείξαν τὴν καθολικότητα τοῦ φυσιολογικοῦ γεγονότος διεγειρότος τὸ ζήτημα τοῦ: πῶς ἐξηγητέον τὴν φθορὰν τῶν ὀδόντων τῶν σημερινῶν πεπολιτισμένων κρανίων τῶν τε μομιῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν σκελετῶν τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς τῆς λι

ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(Διήγημα)

ὑπὸ τοῦ διαστήμου Ρώσου συγγραφέως
ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΕΟΝ. ΤΟΛΣΤΟΗ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 16.)

θίνης, τῆς ὀρειχαλκίνης καὶ τῆς σιδηρᾶς περιόδου, τελικῶς ἐπεβεβαιώσαν τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῶν πικραρχίων χρόνων εἶχον ὠραῖους, ἰσχυροὺς, ὑγιεῖς ὀδόντας ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδ' ἐλάχιστον ἔχνος οἰαδήποτε βλάβης εὐρέθη. Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς ἐν Λονδίῳ ἀνθρωπολογικῆς ἐταιρίας ὁ καθηγητὴς Κήλδερφος Σμιτ ἐπελάβετο τούτου τοῦ ζητήματος. Οὗτος ἐδειξεν εἰς τοὺς ἐταίρους, δωδεκάδα ὀδόντων ἀνηκόντων εἰς Ἰνδοὺς ἐκ τῆς φυλῆς Σίου. Κατὰ τὴν ὄψιν οἱ ὀδόντες ἐφαίνοντο ἀμβλείς ἀλλ' οὐδ' ἐλάχιστον ἔχνος σήψεως (carie) παρίσταν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐ μόνον ἐν ταῖς πόλεσιν ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις οἱ ὑγιεῖς ὀδόντες εἶνε σπάνιοι ἰδίᾳ πρὸς τοὺς ὑγιεῖς ἀνθρώπους. Πᾶς ἐξηγητέον τούτο τὸ φαινόμενον; Τὸ ἐσωτερικὸν ἐκάστου ὀδόντος παρίσταν χωρὶν πεπληρωμένον πολτοῦ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ τριχοειδούς ἐνωτικοῦ πλέγματός ἐν τῷ ὁποίῳ διχλαδοῦνται τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα καὶ τὰ νεῦρα τὰ παράγοντα τὴν αἰσθητικότητα τῶν ὀδόντων. Ὁ Κήλδερφος-Σμιτ ἐξηγεῖ τὴν βλάβην τῶν ὀδόντων ἐκ τῆς διχρούς ἐντάσεως τῶν νεύρων τῆς κεφαλῆς προερχομένης ἐκ τῶν πολλῶν φροντίδων τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου μετὰ πάντων τῶν εὐφροσύνων καὶ λυπηρῶν περιστατικῶν καὶ τῶν ἀπροόπτων κλονισμῶν. Ἡ ἐντασις αὕτη, ὡς οὗτος ἰσχυρίζεται, ἐπὶ τοσοῦτον πιέζει τὰς λειτουργίας τῶν δευτεροβάθμιων νεύρων, ὡς π. χ. τῶν νεύρων τῶν ὀδόντων, ὥστε κωλύει τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐκτέλεσιν τῆς ἐνεργείας των καὶ τὴν διατήρησιν ἐν ἀκραιότητι τῶν διακλαδιζομένων ἐν τῷ πολτῷ τῶν ὀδόντων ἀγγείων. Ἐκτὸς ταύτης τῆς αἰτίας, ὁ ἄγγλος οὗτος ἀποδίδει τὴν φθορὰν τῶν ὀδόντων καὶ τὴν παράκαιρον αὐτῶν πτώσιν εἰς τὴν πικραρχίαν τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, εἰς τὴν σχετικὴν ἀσθενικότητα εἰς τὸν ἀντιυγιεινὸν τρόπον τοῦ ζῆν τῶν ἀστῶν ἐν γένει, εἰς τὴν ἀκατάλληλον κατὰ τὴν νεότητα τροφήν, ἥτις ἐπιβραδύνει τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀστέων ἐν γένει καὶ τὸν σχηματισμὸν ἢ τὴν πῆξιν τοῦ στρώματος τοῦ μίλτου τῶν ὀδόντων καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ θερμὰ φαγητά. Ἐκτὸς τούτων τῶν αἰτίων κατὰστρεπτικῶς ἐπηρεάζουσι τοὺς ὀδόντας διάφορα φαινόμενα κληρονομικότητος καὶ τινὰ φάρμακα. Διὰ τῶν θεραπευτικῶν καὶ χειρουργικῶν μέσων αἱ φθοροποιαὶ ἐνεργεῖαι ἀναστέλλονται ἐπὶ μικρὸν ἀλλὰ δὲν ποιοῦνται ἐκποδῶν, διὰ δὲ τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα τὸ σωτήριον μέσον κατὰ τῆς φθορᾶς τῶν ὀδόντων, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κήλδερφος Σμιτ, περικλείεται μόνον ἐν τῇ ὑγιεινῇ.

Ἡ συνοικία ἐν τῇ ὁποίᾳ κατοικεῖ ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς ἀπετελεῖτο ἐξ ἐξ μόνον οἰκιῶν. Εὐθύς ὡς παρήλθον ταύτας ἠσθάνθησαν ὅτι ὁ ἄνεμος πνέει ἰσχυρότερον παρ' ὅσον ὑπέθετον. Ὁ δρόμος οὐδὲως ἐφαίνετο. Τὰ ἔχνη τοῦ ἐλκύθρου ἀμέσως ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερομένης χιόνος, τὴν δὲ λεωφόρον ἐκ τούτου μόνον ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ὅτι αὕτη ἐκεῖτο ὑψηλότερον τοῦ λοιποῦ ἐδάφους. Ἐν τῇ πεδιάδι πυκνὴ δμίχλη ἐπεκράτησε καὶ οὐδὲως διεκρίνετο ἡ γραμμὴ ἡ χωρίζουσα τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ δῆσος Γελιάτην ὅπερ ἄλλοτε εὐκρινῶς διεκρίνετο, τώρα παρίστατο ὡς σκοτεινὴ τις κηλὶς διὰ μέσον τῆς πιπτούσης χιόνος. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐξ ἀριστερῶν στρέφων διάρκως εἰς ἐν μέρος τὴν χαίτην τοῦ ἵππου καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν δεδεμένην οὐρὰν αὐτοῦ καὶ ὅθι τὸ μακρὸν περιλαίμιον τῆς γούνας τοῦ Νικήτου, καθημένου ἀπέναντι τοῦ ἀνέμου.

— Ὁ ἵππος δὲν τρέχει δρομιαίως. Πίπτει πολλὰ χιῶν, εἶπεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς καυχώμενος ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ ἵππῳ του. Μίαν φορὰν οὗτος ἐντὸς ἡμισείας ὥρας μὲ ἔφερεν εἰς τὸ Πασούτινο.

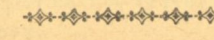
— Τί; εἰς τὸ Πασούτινο, λέγω ἔφησας ἐντὸς ἡμισείας ὥρας.

— Ἄνευ ἀντιρρήσεως ὁ ἵππος εἶνε καλός! εἶπεν ὁ Νικήτας.

Οὗτοι ἐσιώπησαν. Ἀλλ' ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν διάλογον.

— Αἶ, ἐτιμώρητες τὴν σύζυγόν σου ἡ ὁποία σὲ ἀρῆκε καὶ συζῆ μετὰ τοῦ βαρελοποιῦ; εἶπεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς τελειῶς πεποϊῶς, ὅτι ὁ Νικήτας ἀναμφιβόλως θὰ ὑπερχαρῆ διαλεγόμενος μετὰ τοσοῦτον ἐπισήμου καὶ εὐφυοῦς ἀνδρός, οἷος ἦν ὁ κύριός του καὶ οὐδὲως ὑποθέτων ὅτι διὰ τῶν λόγων τούτων λυπεῖ τὸν Νικήταν.

Ὁ Νικήτας πάλιν δὲν ἤκουσε τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερομένην φωνὴν τοῦ κυρίου του. Ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς δι' ἡχηροῦ καὶ εὐκρινοῦς τόνου ἐ-

πανέλαβε τὴν περὶ τοῦ βαρελοποιοῦ ἐρώτησίν του

— "Ἄς τὸ εὖρωσιν ἀπὸ τὸν Θεόν, Β. Ἀνδρέεβιτς, ἐγὼ πολὺ δὲν σκοτίζομαι δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἄρκει εἰς ἐμέ ὅπως αὕτη μὴ με ἐνοχλῆ καὶ ὁ Θεὸς μαζὺ τῆς.

— Ναὶ οὕτως, εἶπεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς. Αἶ, δὲν θὰ ἀγοράσῃς κατὰ τὸ ἔαρ ἵππον;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ ἄνευ ἵππου, ἀπῆντησεν ὁ Νικήτας, στρέψας τὸ περιλαίμιον τῆς γούνας του καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν κύριόν του

Τώρα ἡ διάλεξις ἦν ἐνδιαφέρουσα διὰ τὸν Νικήταν διὰ τοῦτο οὗτος ἠθέλησε νὰ ἀκούῃ πᾶν ὅ,τι ἔλεγεν ὁ κύριός του.

— Πρέπει μόνος μου νὰ ἀροτριῶ, δὲν ὠφελούμαι παρέχων εἰς ἄλλους τὸν ἀγρόν μου, εἶπεν ὁ Νικήτας.

— Τότε ἀγόρασον τὸν λευκὸν μου ἵππον, ἐφώνησεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς αἰσθανόμενος ψυχικὴν ἐξέγερσιν καὶ διὰ τοῦτο ἐπιστῶν ἄπασαν τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ποθητὴν του ἐνασχόλησιν, τὴν ἐπικερδῆ πώλησιν.

— Θὰ μοι δώσητε δεκαπέντε ρούβλια, δι' αὐτῶν θὰ ἀγοράσω τὸν κατὰλληλον ἵππον ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶπεν ὁ Νικήτας γινώσκων ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ κυρίου του προτεινόμενος ἵππος δὲν ἀξίζει περισσότερον τῶν ἑπτὰ ρουβλίων καὶ ὅτι ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς πολὺν αὐτῷ τὸν ἵππον θὰ κρατήσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ του εἰκοσιπέντε ρούβλια καὶ τότε ἐπὶ μίαν ἐξαμηνίαν δὲν θὰ τῷ δώσῃ οὐδὲ καπίκι (δρόλον).

— Ὁ ἵππος εἶνε καλός. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀγοράσῃς διότι θέλω τὸ καλόν σου ὡς τὸ ἐμόν. Εὐσυνειδήτως. Ὁ Μπρεχούνοφ οὐδένα ἀδικεῖ. Ἄς ἀπολεσθῇ τὸ ἰδικόν μου, δὲν θὰ πράξω ὡς οἱ λοιποί. Ἐντίμως, ἐφώνησεν ὁ Βασίλειος διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου τῆς φωνῆς μεθ' οὗ συνδιελέγετο πρὸς τοὺς ἀγοραστὰς καὶ πωλητὰς, ὁ ἵππος εἶνε ἀριστος. Πράγματι, εἶπεν ὁ Νικήτας ἀναστενάζων καὶ ἐννοήσας ὅτι ὁ διάλογος δὲν ἐνόησε πλεον αὐτὸν ἀνύψωσε τὸ περιλαίμιόν του διὰ τοῦ ὁποίου ἐκάλυψε τὰ ὦτα καὶ τὸ πρόσωπόν του.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν διέμενον σιωπῶντες. Ὁ ἄνεμος προσέβαλλε τὴν πλευρὰν καὶ τὴν χεῖρα τοῦ Νικήτου εἰς τὸ ξεσχισμένον μέρος τῆς γούνας του. Οὗτος ἐξάρωνε καὶ ἐφόσα εἰς τὸ περιλαίμιόν του νομίζων ὅτι ἡ πνοή του θὰ θερμάνῃ αὐτόν.

— Τί λέγεις; νὰ υπάγωμεν εἰς τὸ Καρμίσεβο ἢ νὰ κινήσωμεν κατ' εὐθείαν ἠρώτησεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς.

Ἡ εἰς τὸ Καρμίσεβο πορεία ἐγένετο δι' ὁδοῦ μᾶλλον συγχαζομένης ἐν τῇ ὁποίᾳ κατὰ μικρὰ διαστήματα ὑψῶντο ὁδοδεῖται ἄλλ' ἢ ὅποια ἦτο μακροτέρα.

— Κατ' εὐθείαν μόνον ἔχομεν νὰ διέλθωμεν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑψωμα καὶ δὲν θὰ ἀποπλανηθῶμεν, εἶπεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς ἐπιθυμῶν κατ' εὐθείαν νὰ ρησῇ ταχύτερον εἰς τὸ Πασούτινο.

— Ὅπως δια τάσσητε, εἶπεν ὁ Νικήτας καὶ ἐκ νέου κατεβίβασε τὸ περιλαίμιόν του.

Ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς ἔλαβε τὴν κατ' εὐθείαν ἄγουσαν καὶ ἀφοῦ διήνυσε κατὰ τὴν πρώτην διεύθυνσιν ἡμισυ βέρστι (περίπου μίλιον) ἔστρεψε τὸν ἵππον εἰς τὰ ἀριστερά. Ὁ ἄνεμος ἀφ' οὗτο ἔλαβον τὴν νέαν διεύθυνσιν ἔπνεον ἐναντίον των. Ἄνωθεν ἐπιπτε πυκνὴ χιὼν. Οὗτοι σιωπῶντες διήλθον δέκα λεπτά· ἐξαίφνης ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς ὠδήγει τὸν ἵππον, ἐνίοτε ἐφόσα εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς διφθέρας του ὑπὸς θερμανθῆ. Ὁ Νικήτας ἠένυσταζεν.

Ἐξαίφνης ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς ἐπρόφερε λέξιν τινά.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Νικήτας, ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς δὲν ἀπῆντησεν ἀλλ' ἔκυπτε παρατηρῶν ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιά ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά πρὸ τοῦ ἵππου. Ὁ ἵππος κἀθιδρος ἔβαινε βραδέως.

— Τί; λέγει, ἐπανέλαβεν ὁ Νικήτας.

— Τί; τί; ἀπῆντησεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὀργήλως. Οἱ ὁδοδεῖται δὲν φαίνονται. Νομίζω ὅτι ἀπεπλανήθημεν.

Τότε στάσου, ἐγὼ νὰ παρατηρήσω τὸ δρόμον εἶπεν ὁ Νικήτας ἐλαφρῶς πηδήσας ἐκ τοῦ ἐλκῦθρου καὶ λαβὼν τὸ κνουθ (μάστιγα) περιεφέρετο πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀριστερά. Κατὰ τοῦτον τὸν χειμῶνα ἡ πεσοῦτα χιὼν ἦν ἀφθονος, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἂν δὲ ἐλάμβανε τὰ ἀπατούμενα προφυλακτικὰ μέτρα καὶ δὲν προσεῖχεν εἰς τοὺς ὁδοδεῖτας κατεβυθίζετο ἐντὸς αὐτῆς. Ὁ Νικήτας ἐβιάζετο, ἐψυλάφει διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῆς μάστιγος ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εὑρῇ τὸν δρόμον;

— Τί λοιπόν; εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὅτε ὁ Νικήτας ἐπέστρεψεν.

— Ἀπὸ τοῦτου τοῦ μέρους δὲν ὑπάρχει ὁδός. Πρέπει νὰ υπάγω νὰ ζητήσω αὐτὴν ἀλλαχοῦ.

— Ἰδὲ ἐκεῖ εἰς τὰ ἐμπρὸς μαυρίζει τι, πῆγαινε ἐκεῖ νὰ ἴδῃς, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

Ὁ Νικήτας ὑπῆγε καὶ ἐκεῖ καὶ πλησιάζας παρετήρησεν ὅτι ἦν χῶμα συσσωρευθὲν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἀναμιχθὲν μετὰ τῆς χιόνος. Ὁ Νικήτας ἀφοῦ ὑπῆγε καὶ πρὸς τὰ δεξιά ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐλκῦθρον, κατέρριψεν ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων του τὴν χιόνα, ἐξήγαγον αὐτὴν ἐκ τῶν ὑποδημάτων του καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἐλκῦθρον.

— Πρὸς τὰ δεξιά πρέπει νὰ διευθυθῶμεν, εἶπεν οὗτος μετὰ θάρρους. Ὁ ἄνεμος κατὰ πρῶτον μὲ προσέβαλλεν εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τώρα δὲ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ πρόσωπον. Κατ' εὐθείαν! εἶπεν οὗτος ἀποφαστικῶς.

Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὑπήκουσε καὶ ἔλαβε εὐθείαν διεύθυνσιν ἐν τούτοις εὔρε τὸν δρόμον. Τοιουτοτρόπως οὗτοι ἐπλανῶντο ἐπὶ τινα χρόνον. Ὁ ἄνεμος δὲν ἐκόπαζε ἢ δὲ χιὼν ἐξηκολούθει νὰ πίπτῃ.

— Ἡμεῖς, Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς, ὡς φαίνεται ὀλοτελῶς ἐχάσαμεν τὸν δρόμον, ἐξαίφνης εἶπεν οὗτος δεικνύων βρέλιον (ἐν τῷ ὁποίῳ συνήθως οἱ χωρικοὶ συλλέγουσι τὰ γεώμηλα) τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα ἐξεῖχον ὑπὸ τὴν χιόνα.

Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἐκράτησε τὸν ἰδρώσαντα ἵππον.

— Τί εἶναι; ἠρώτησε οὗτος.

— Αὐτὸ ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς ἀγρούς Ζαχάριεβ, ἰδοὺ ποῦ καταντήσαμεν!

— Ψεύδουσαι, ἐφώνησεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὀργήλως.

— Δὲν ψεύδομαι, Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς, ἀλλὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Νικήτας. Καὶ ἐκ τοῦ ἐλκῦθρου δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃς ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν τοῖς ἀγροῖς τοῦ ἐργασταρίου Ζαχάριεβ, διότι προσκόπομεν εἰς ρίζας τῶν γεωμήλων.

— Ἰδὲ, ποῦ ἦλθου! εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς. Πῶς δὲ νὰ κάμωμεν τώρα;

— Πρέπει νὰ λάθωμεν τὴν εὐθείαν διεύθυνσιν, θὰ ἐξέλθωμεν εἰς τι χωρίον, εἶπεν ὁ Νικήτας.

Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ὑπήκουσε καὶ διεύθυνε τὸν ἵππον κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ Νικήτου. Οὗτοι ἐπλανῶντο ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ὅτε μὲν ἐπιπτον εἰς μικροὺς βόθρους πλήρεις χιόνος, ὅτε δὲ διήρχοντο ὑψώματα ἀποτελεσθέντα ἐκ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συσσωρευθείσης χιόνος. Ἐκτός τῆς πιπτούσης χιόνος οὐδὲ ἔβλεπον καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἡ χιονοσκεπὴς πεδιάς φεύγει ἀπ' αὐτῶν. Αὐφότεροι εἰσιώπων. Ὁ ἵππος, ὡς φαίνεται, ἐκουράσθη, ἴδρωσε καὶ ἐβιάζετο βραδέως. Ἐξαίφνης οὗτος ἐσταμάτησε καὶ ἔπεσεν εἰς τινα τάφρον. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ αὐτόν ἀλλ' ὁ Νικήτας ἐφώνησε.

— Διατί κρατεῖς αὐτόν; Ἀφοῦ εἰσῆλθουμὲν πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν. Ὡ! Ὡ! ψυχίτσα μου, συγγενή μου! ἐφώνησεν οὗτος διὰ μεληχίου φωνῆς εἰς τὸν ἵππον καὶ πηδήσας τοῦ ἐλκῦθρου ἔπεσεν εἰς τὴν τάφρον. Ὁ ἵππος δι' ὄλης του τῆς δυνάμεως ἔσυρε τὸ ἐλκῦθρον καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς τάφρου ἔφερεν εἰς τὴν παγωμένην χιόνα.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα; εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

— Θὰ μάθωμεν, εἶπεν ὁ Νικήτας. Ἄλλως τε πορευόμενοι θὰ ἐξέλθωμεν εἰς οἶονδήποτε μέρος.

— Αἶ, τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἄλλος Γοριάτσκη, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς δεικνύων εἰς τι μαυρίζον ὅπερ παρίστατο ἐμπροσθέν των μεθ' ὅλην τὴν πίπτουσα χιόνα.

Αἶ, ἄς υπάγωμεν, θὰ ἴδωμεν τι δάσος εἶναι εἶπεν ὁ Νικήτας.

Ὁ Νικήτας παρετήρησεν ὅτι ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν ἐφαίνετο τὸ μέλαν ἐκεῖνο ἀντικείμενον ἐκινούντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ξηροὶ κλώνοι καὶ ἐνόησεν ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δάσος ἀλλὰ δένδρα τινὰ φυόμενα συνήθως παρὰ τὰ χωρία, ἀλλὰ δὲν ἠθέλε νὰ εἰπῇ τίποτε. Καὶ πραγματικῶς οὗτοι δὲν εἶχον ἔτι διέλθει μακρὸν διάστημα ἀπὸ τῆς τάφρου καὶ εἶδον ὅτι ἐμπροσθέν των μαυρίζουσι δένδρα καὶ ἤκουσαν τὸν ὑπὸ ἀνέμου παραγόμενον κρότον τῶν κλάδων. Ὁ Νικήτας πραγματικῶς εἶχε μαντεύσει: δὲν ἦτο δάσος, ἀλλὰ δένδρα τινὰ φυόμενα παρὰ τὴν τάφρον τοῦ ἀλωνίου. Πλησιάζας ὁ ἵππος πρὸς τὰ δένδρα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πολλῆς χιόνος καὶ ἐβιάζετο ἐπὶ λείας ἐπιφανείας. Αὕτη ἦν ἡ ὁδός.

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν, εἶπεν ὁ Νικήτας, ἀλλὰ δὲν γινώσκω ποῦ.

Ὁ ἵππος πλέον ἐβιάζετο ἐπὶ τακτικῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ὁδεύσαντες ἐφθάσαν εἰς ἐν χωρίον.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει πνέων ὡς πρότερον, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἐφθάσαν εἰς τὸ μέσον τοῦ χωρίου ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν, οὗτοι ἠσθάνθησαν ὀλίγην θερμότητα καὶ ἐπ' ὀλίγον ἠσυχάσαν. Ἐν τινὶ οἰκίᾳ τοῦ χωρίου ὁ κύων ἐγαύγιζεν ἐν ἐτέρᾳ γυνή τις καλύψασα τὴν κεφαλὴν της διὰ τοῦ προστυχόντος ράκου ἐξῆλθε τῆς καλύβης της ὅπως παρατηρήσῃ τις ἔρχεται μετὰ τοῦ ἐλκῦθρου. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ χωρίου ἤκούοντο ἄσπρα κορασίον. Ἐν τῷ χωρίῳ ἄνεμος, ἡ χιὼν καὶ τὸ ψύχος ἦσαν ὀλιγώτερον.

— Τοῦτο τὸ χωρίον εἶναι τὸ Γρίσκινος εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς.

— Αὐτὸ εἶναι, ἀπῆντησεν ὁ Νικήτας.

Καὶ πραγματικῶς τὸ χωρίον τοῦτο ἐκαλεῖτο Γρίσκινος.

Τοιουτοτρόπως οὗτοι περιπλανηθέντες καὶ μάτην ὁδεύσαντες ὁκτὼ βέρστι καθ' ἣν δὲν ἔπρεπε διεύθυνσιν ὠφελήθησαν ὀλίγον μόνον διότι ἀπὸ τὸ Γρίσκينو εἰς τὸ Γοριάτσκινο ἢ ἀπόστασις ἦν πέντε βερστίων.

Οὗτοι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου συνήντησαν ἡ ψηλοῦ ἀναστήματος χωρικὸν βεδίζοντα κατὰ μέσον τῆς ὁδοῦ.

— Τίς ἔρχεται; ἐφώνησεν οὗτος κρατήσας

τὸν ἵππον παρευθὺς γνωρίσας τὸν Βασίλειον Ἀνδρέεβιτς ἐκαλεῖτο Ἡσαίας καὶ ἐφημίζετο ὡς ἐπιτηδειότατος κλέπτης τῶν ἵππων.

— Αἶ, Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς, ποῦ σὰς φέρει ὁ Θεός; εἶπεν ὁ Ἡσαίας καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνεδίδετο ὁσμὴ βότκας.

— Ἡθέλωμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Γοριάτσκινο.

— Ἀλλὰ ποῦ ἄλλοτε! Ἐπρεπε νὰ λάβητε τὴν πρὸς τὸ Μαλ(χοβο) διεύθυνσιν.

— Ἐπρεπε δὲν ἔπρεπε τὸ ἡζεύρω. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὐρωμεν τὸ χωρίον, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς κρατῶν τὸν ἵππον.

Ὁ ἵππος εἶναι ἄριστος, εἶπεν ὁ Ἡσαίας καὶ ἤρξατο νὰ σωπεύῃ αὐτὸν.

— Τί! θὰ διανυκτερεύσητε ἐδῶ;

— Ὁχι, ἀδελφέ, ἀνυπερθέτως πρέπει νὰ κινήσωμεν.

— Εἶναι ἀνάγκη ὡς φαίνεται. Οὗτος δὲ τίς εἶναι; Ὡ, ὁ Νικήτας Στεπάνιτς!

— Τίς εἶναι οὗτος; ἀπήντησεν ὁ Νικήτας — Ὡ, ψυχίτσα μου, κύτταξε πάλιν νὰ μὴ χάσωμεν τὸν δρόμον.

— Πῶς θὰ τὸν χάσετε; Ἰστρέψον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἄμα ἐξέλθης ἐκ τοῦ χωρίου λάβε τὴν εὐθείαν διεύθυνσιν. Ὅταν φθάσης εἰς τὴν κοιλάδα, τότε στρέψον πρὸς τὰ ἀριστερά.

— Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς διηύθυνε τὸ ἔλκυθρον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐκτύπησε τὸν ἵππον.

— Ἐπρεπε νὰ διανυκτερεύσητε ἐδῶ, ἐφώνησεν ὀπισθεν τῶν ὁ Ἡσαίας.

Ἄλλ' ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς δὲν τῷ ἀπήντησε καὶ ἐκίνησε τὸν ἵππον.

Ἐνόμιζεν ὅτι εὐκόλως θὰ διέλθωσι τὰ πέντε βέρστιχ ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὰ δύο ἔπρεπε νὰ πορεύωνται διὰ μέσου τοῦ δάσους· ἐκτὸς δὲ τούτου ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ ἄνεμος ἐπ' ὀλίγον ἐκόπασε καὶ ἡ χιὼν ἔπαυσε.

Διελθόντες τὴν ὁδὸν ἦτις κατὰ μέρη ἦν κεκαλυμμένη ὑπὸ κοπρίας καὶ τὴν αὐλὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκρέματο ὑποκάμισον, φθασαν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἰσχυρῶς κλονιζόμενα καὶ παράγονται ἀπαίσιον κρότον δένδρα καὶ ἐνόησαν ὅτι ὁ ἄνεμος οὐ μόνον ἐκόπασεν ἀλλ' ἐτι ἰσχυρότερον πνέει καὶ ὅτι ἡ ὁδὸς δὲν διεκρίνετο εἰμὴ μόνον ἐκ τῶν ὁδοδεικτῶν οἵτινες ὅμως δυσκόλως πατηροῦντο διότι ὁ ἄνεμος ἐπνεεν ἐναντίως.

Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς μετὰ πολλῆς δυσχερείας ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τοὺς ὁδοδείκτας διὰ τοῦτο ἀναθεῖς ἀπάσας τοὺς ἐλπίδας εἰς τὸν ἵππον ἐδίωκεν αὐτὸν ἰσχυρώτερον. Καὶ πραγματικῶς ὁ ἵππος δὲν ἐσφαλθεν ἀλλ' ἐβάδιζε στρεφόμενος ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά κατὰ τὰς διακλαδώσεις τῆς ὁδοῦ καὶ ὡς φαίνεται ὑπὸ τοῦ πόδας του ἠσθάνετο τὴν λεωφόρον.

Ὅθεν μεθ' ἄλλην τὴν βιαίαν φορὰν τοῦ ἀνέμου καὶ τὴν πυκνὴν χιὼνα οὗτοι ἐξηκολούθουν ἐπιτυχῶς τὴν πορείαν των.

Οὕτω παρήλθον δέκα λεπτά. Ἐξαίφνης ἀκριβῶς ἐμπροσθεν τοῦ ἵππου ἐφάνη σκοτεινὸν τι ἀντικείμενον κινούμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς χιωνος.

Ἦσαν συνοδοιπόροι. Ὁ ἵππος ἐφθασεν αὐτοὺς ταχέως καὶ ἐκτύπησε διὰ τῆς ὀπλῆς του τὰ ὀπίσθια τοῦ προπορευομένου ἐλκύθρου.

— Πάρελθε, πάρελθε, ἐφώναζον ἐκ τοῦ ἑτέρου ἐλκύθρου.

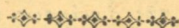
Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς διηλθε πλησίον τοῦ ἑτέρου ἐλκύθρου. Ἐν αὐτῷ ἐκάθητο τρεῖς χωρικοί καὶ μία γυνή. Οὗτοι, ὡς φαίνεται, ἐπέστρεφον ἐκ τῆς πανηγύρεως εἰς τὸ χωρίον των. Ὁ εἰς ἐκ τῶν χωρικῶν ἐκτύπα τὸν ἵππον διὰ κλάδου. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐκίνησαν τὰς χεῖρας των καὶ ἤδον. Ἡ γυνὴ ἐκάθητο ἡσύχως εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἐλκύθρου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τοὺς κυρίους συνδρομητὰς Σωκράτην Προκοπίου, Εὐστάθιον Γ. Ζαφειρίου, Χρῆστον Καμινάκη, Ἡλιόπουλον καὶ Σαρματζήν, Κ. Ἀληφαρμάκη. Θεμ. Σουμόπουλον, Γ. Τσαγκόπουλον, Μαργαρίτην Ἀποστολίδην, Γεώργιον Κούτσικον καὶ Α. Ἀνδρέου ἐκ Βάλου· κ. Μ. Χρήστου, Εὐάγγελον Ταλιχτούδαν, Κυργ. Παρλόπουλον ἐκ Στυλίδος· καὶ κύριον Δημήτριον Β. Τσάλλαν ἐκ Χαλκίδος. Ὁ ἐγγράφας ὑμᾶς συνδρομητὰς Ἐμμανουὴλ Καρελόπουλος ἐκ Λαμίας ἀπατήσας τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἀστραπῆς» ἔλαβε τὰ σώματα τοῦ περιοδικοῦ τὰ ὁποῖα Σὰς παρέδωκεν. Οὗτος οὐ μόνον δὲν ἀπέδωκε τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποῖαν Ἰμεῖς καλῆ τῇ πίστει τῷ ἐνεπιστεύθητε, ἀλλ' οὐδὲ ἐδήλωσεν ἐγκαίρως περὶ τῆς ἐγγραφῆς Ἰμῶν. Ἡμεῖς ἂν καὶ οὐδὲ ὀβολὸν ἐλάβομεν ἐκ τῆς συνδρομῆς Σας, θὰ ἐξακολουθοῦμεν τακτικῶς νὰ ἀποστέλλωμεν τὸ περιοδικόν, εὐελπιστοῦντες ὅτι Ἰμεῖς τε καὶ οἱ τοῦ λοιποῦ ἐγγραφόμενοι κ. συνδρομηταὶ δὲν θὰ ἐμπιστευθῶνται εἰς τὸν τυχερὸν νὰ δίδωσι τὴν συνδρομὴν των, πρὶν ἢ λάβωσιν ὑπογεγραμμένην καὶ ἐσφραγισμένην ὑπὸ τῆς διευθύνσεως ἀπόδειξιν παραλαβῆς.

(Ἐκ τοῦ γραφείου).

Ο ΔΙΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ

Γ Α Μ Θ Σ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 16)

Καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ἂν μὲ παρέσυραν. Ἄλλ' ἀνεκάλυψα, μὲ ἐκπλήξιν καὶ χαρὰν συγχρόνως, ὅτι τὸ ταξειδίον θὰ ἦτον ὅπως οὖν συντομώτερον, καὶ ὅτι οἱ δύο συνοδοιπόροι μου ἔμελλον νὰ σταθοῦν, ὡς καὶ ἐγώ, εἰς Μ...

Οὕτε γάτον δὲν ἐγνωρίζα εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν. Κατὰ πᾶν δεύτερον ἔτος συνειθίζα νὰ ταξειδεύω εἰς Κουβέρ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς καλλίστης θείας μου, ὅπου ἀπῶς πάντοτε διέτριβα εἰς Μ... δὲ διέβαινα μόνον, χωρὶς ποτὲ νὰ σταθῶ. Δὲν ἦτον λοιπὸν παράδοξον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Δουφοῦρ ποτὲ δὲν ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν μου. Ἡρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην ὁποῖός τις ἦτον, καὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτον ἔμπορος πλοῦσιος, κινῶν, ὡς ἐλέγετο, τὸ χρυσίον μὲ τὸ πτυάριον. Δὲν ἠδυνήθην λοιπὸν ν' ἀποφύγω τὴν ἐμπορικὴν μου εἰμαρμένην, διότι καὶ ἡ θεία μου θυγατέρα ἐμποροῦ εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύζυγόν μου ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν, τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἐπιπτα ἀπὸ τὴν Σκύλλαν εἰς τὴν Χάρυβδιν.

Πατὴρ καὶ θηγάτηρ εἶχαν περάσει εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὀδοιπόρων.

Τοὺς ἠκολούθησα, μεριμνῶν καὶ τυρβάζων πῶς νὰ εὐρω μέσον καὶ εὐκολίαν νὰ συνδιαλεχθῶ περὶ τῶν πραγμάτων μας μὲ τὴν μνηστήν μου· διότι τοιαύτην πλέον τὴν ἐθεώρου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἦτον πολὺ πιθανὸν ὅτι μέχρι τῆς Μ... δὲν θὰ εὐρίσκαμεν πλέον εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξωμεν οὐτε λέξιν· λοιπὸν ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὴν εὐρὼ νὰ τὴν προκαλέσω ἐγὼ τὴν εὐκαιρίαν.

Ὡ τύχη! θεότης εὐμενῆς! πόσας ἐκατόμβας ἔμμελλα νὰ σοῦ προσφέρω δλοκαυτώματα, ἂν, ἀπὸ δεκαεννέα ἡδὴ αἰώνων, οἱ βωμοὶ σου δὲν κατεστρέφοντο ἀπὸ τὴν ἄλλην ταύτην θεότητα, τὴν καλυμμένην Πρόνοιαν! Πόσον ἐζήλευα τότε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Τιτύρου, ὅστις δὲν εἶχεν εἰς τί νὰ παραπονεθῆ κατὰ τῆς εἰμαρμένης, ὁ τρισόλβιος! καὶ διατι νὰ μὴ ἤμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ εἰπῶ ὡς ὁ βοσκὸς οὗτος τοῦ Βιργιλίου.

Ο Melidoe, Deus nobis haec otia fecit!

Ἄλλοίμονον! πόσον διαφορετικὴ ἦτον τότε ἡ τύχη μου!

«Ἐνα ἵππον! τὸ βασιλεῖόν μου δίδω δι' ἑνα ἵππον!» ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς Ρικάρδος. Πέντε λεπτά, εἶχον δευτέρα λεπτά μοναξίας, καὶ

ἐδίδα καὶ ἐγὼ ὅλους τοὺς θρόνους τῆς γῆς — ἂν τοὺς εἶχα, ἐννοεῖται. Καιρὸς τοσοῦτος ἦτον ἀρκετὸς διὰ τὴν μεταξὺ ἡμῶν συνεννόησιν. Οἱ ὀδοιπόροι εἶχαν εἰσρεύσει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τοποθετηθῆ μίγδην περὶ τὴν τράπεζαν. Ἐκαμα τότε τὴν μεθοδικὰς ἐλίξεις, ὥστε εὐρέθην πλησίον τῆς ἐρωμένης μου. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; πλησίον τῆς δὲν ἤμην καλῆτερα παρότι ἤμην εἰς τὴν ἄμαξαν εἶχα νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ μόνον τὸν πατέρα, ἐνῶ ἐκεῖ ἐβλεπα ὅτι τὸ παραμικρὸν συνεννόησεως σημεῖον ἠδύνατο νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ ἀπέναντι ὄλων τῶν συνοδοιπόρων, καὶ τοῦτο κατ' οὐδένα τρόπον δὲν τὸ ἤθελα.

Καθημένη, ἔριψε πρὸς ἐμὲ βλέμμα ἀκαριαῖον σημαίνον ὅτι ἐσυμμερίζετο τὴν αὐτὴν ἀμνηχανία καὶ δὲν ἐφοβεῖτο ὀλιγώτερον μήπως ἀναγκασθῶμεν νὰ χωρισθῶμεν πρὶν κάμωμεν τὰς τελευταίας μεταξὺ ἡμῶν ἐξηγήσεις. Τὸ βλέμμα τοῦτο ἐφαίνετο συγχρόνως ὅτι ἦτον ἐπίκλησις πρὸς τὴν ἐπιτηδειότητά μου. Εἶχα ὑποσχεθῆ, ὡς νὰ ἔλεγε, νὰ τὴν σώσω, ἔπρεπεν ἄρα νὰ ἔχω καὶ τὰ μέσα. Τὰ μέσα! ἀλλοίμονον! ἡ ἐπιτηδειότης μου ἦτον εἰς τὰ ἔσχατα· ἀλλὰ τί ἔπταιεν; ὅλα μοῦ ἔλειπαν συγχρόνως, καιρὸς ὑλικὸς καὶ εὐκαιρία.

Μοῦ ἐκόπη τότε καὶ ἡ ὄρεξις. Ἐκύπτειζα ὀλόγυρά μου, ὡς ὕαινα περιστρεφόμενη εἰς τὸ κλωβίον τῆς καὶ ζητοῦσα ἐξοδόν. Ἡ κυρία Πιπίνα ἐπίσης ἦτον ἀνόρεκτος, διότι ἀρχίζε νὰ διστάζῃ περὶ ἐμοῦ· ἀλλ' ὁ κύριος πατὴρ τῆς ἔτρωγε καὶ διὰ τοὺς τρεῖς ἡμᾶς, ὡς ἄνθρωπος ἀτάραχον καὶ γαληνὴν ἔχων τὴν συνειδήσιν.

Ἡ ἐκεῖ παρελθούσα ἡμίσεια ὥρα μου ἐφάνη δλόκληρος αἰὼν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τρώγοντες, οἱ πίνοντες, οἱ κτυποῦντες θορυβωδῶς τὰς παροκίδας των, μοῦ ἦσαν μισητοὶ· τοὺς ἀπεστρέφωμεν ὅλους ὡς νὰ μοῦ εἶχαν κάμει τὸ μεγαλύτερον ἄδικον! Ἄδικον; Καὶ δὲν μοῦ ἔκαμναν ἄδικον, καθήμενοι ἐκεῖ, ἐνῶ τοὺς ἤθελα ἀλλοῦ; Ὡ! ἂς ἤμεθα εἰς τὰ 1793, καὶ ἂς εἶχα τὴν τιμὴν ν' ἀποτελῶ μέρος τῆς χαριστάτης ἐκείνης ἐπιτροπῆς τῆς Κοινῆς Σωτηρίας, καὶ ὁ διάβολος ἂς μ' ἐπαιρην ἂν τοὺς χριστιανούς αὐτοὺς δὲν τοὺς ἐκῆρυττα ὑπὸ πτωχούς αὐθωρεῖ! Ἄς προσέχωμεν.

Εἶχαν ἡδὴ φέρει τὰ ὀπωρικά, ὅταν ὁ κύριος Δουφοῦρ ἐκτύπησεν αἰφνης τὸ μέτωπόν του, ὡς ἄνθρωπος σπουδαῖον τι πρᾶγμα ἐνθυμηθεῖς.

— Καὶ τὸ ζῶον ἐκεῖνο ὁ Ραιμπλώ, ἀνέκραξεν, ὅστις ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ ἐδῶ!

— Ναί, τοῦ εἶχα εἰπεῖ ν' ἀνταμωθῶμεν ἐδῶ καὶ οὕτω νὰ μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς Μ. Τί μέ μέλλει; ἂς ἔλθῃ ἐκεῖ.

Ἡ θυγάτηρ ἔριψεν ἐμφαντικὸν πρὸς ἐμὲ βλέμμα.

— 'Αλλ' ἴσως ἔλθῃ, πάτερ μου.
 — 'Αν ἤρχετο, ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἔλθεῖ.
 — 'Αλλ' ἤμπορεῖ νὰ ἦλθε, καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σ' ἐνοχλήσῃ εὐρισκόμενον εἰς τὴν τράπεζαν.
 — Τοῦλάχιστον ἔπρεπε ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἦλθε.
 — Εἰς τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι πολὺ πρακτικὸς ὁ Ραιμπλώ τὸν γνωρίζεις.
 — Τώρα, τώρα βλέπομεν.
 — Ἰπηρετά !
 — Κύριε !
 — Μὲ περιμένει κανείς ;
 — Μάλιστα, κύριε ἕνας χωρικός...
 — Δὲν τὸ εἶπα, πάτερ μου ! ἀνέκραζεν ἡ νεάνις μὲ χαρὰν προερχομένην πιθανῶς ἀπὸ αἰτίαν ἄλλην παρὰ τὴν παρουσίαν τοῦ χωρικοῦ Ραιμπλώ.
 — Καὶ τί διάβολον ἐπερίμενες ἕως τώρα νὰ μοῦ τὸ εἰπείς ; εἶπεν ὁ κύριος Δουφούρ πρὸς τὸν ὑπηρετὴν.
 — 'Αλλά, κύριέ μου, μ' ἐμπόδισεν ὁ ἴδιος καθὼς λέγει, δὲν βιάζεται.
 — 'Αλλά βιάζομαι ἐγὼ, ἂν δὲν βιάζεται ἕκείνος ! Εἶπέ του λοιπὸν νὰ ἔλθῃ... ἢ ὄχι πηγαίνω ἐγὼ καλῆτερα νὰ τὸν εὔρω.
 Δὲν ἤξευρα ποῖος ἦτον ὁ κύριος Ραιμπλώ ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἦναι καλὸς καὶ ἀξιόλογος ἀνθρώπος.
 — Περιμένε με ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἔμπορος εἰς τὸ αὐτίον τῆς θυγατρὸς του. Δὲν θὰ μείνω πολὺ μόνον ἕως ν' ἀριθμῶσιν τὰ χρήματα τοῦ Ραιμπλώ, καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν ἐξόφλησιν.
 — Καλὰ, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις.
 Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ πατὴρ καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξελθὼν τὴν ἐκλείσεν.
 'Αλλ' ἐπροχώρησαμεν πολὺ ἔνεκα τούτου ; Τῆ ἀληθείᾳ, ὄχι· διότι ἔπρεπε μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἡ λοιπὴ συνοδία. 'Αλλά τότε ἡ εὐτυχία θὰ ἦτον πλήρης, καὶ ἡ εὐτυχία θὰ ἦτον πλήρης, καὶ ἡ τύχη σπανίως δίδει σωστά τὰ δῶρά της. Πότε θὰ μᾶς ἀπήλαττον τῆς μισσητῆς παρουσίας των, οἱ παγκάκιστοι ! Ἄς τοὺς ἐβλέπετε, πόσον βραδέως ἐκαμναν ὅλα των τὰ πράγματα, πῶς ἐνεσχολοῦντο ὁ μὲν νὰ καθαρίζῃ ἀγλάδιον, ὁ δὲ ν' ἀσπρίζῃ ἀμύγδαλον, ὁ τρίτος νὰ σπᾶ καρύδιον, θὰ ἐλέγετε ὅτι, ὡς ἄλλοι δῆμιοι τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, εὕρισκαν ἠδονὴν κακότροπον εἰς τὰ μικτῶριά μας ! Καὶ καθ' ὅλον τοῦτον τὸν πολῦτιμον εἰς τοὺς δύο ἡμᾶς καιρὸν, ὁ πατὴρ ἐτελείονε τὴν ἀριθμῆσιν τοῦ ἀργυρίου του καὶ τὴν γραφὴν τῆς ἐξοφλήσεώς του ! Ὀλίγα δευτέρα λεπτὰ ἀκόμη καὶ ἰδοὺ ἀνοίγειν ἡ θύρα, καὶ αὐτὸς μὲν εἰσῆλθετο δὲ διὰ τῆς ἰδίας θύρας ἡ τελευταία ἡμῶν ἄλγος.

Ἐρριψα τότε καὶ ἐγὼ βλέμμα ἀπογνώσεως πρὸς τὴν μ ν η σ τ ή ν μου. 'Αλλ' αὐτὴ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς παροψίδος της· δαγκάνουσα δὲ τὰ μικρὰ χεῖλη της, καὶ ζαρόνουσα ἐπαισθητῶς τὰ ὀφρύδια, ἔδειχνε τὴν συνεσταλμένην ὀργὴν καὶ μνησικακίαν της κατὰ τῶν ὀχληρῶν καὶ ἀπανθρώπων ἐκείνων.
 Καὶ ἐνόσφ μὲν ὁ πατὴρ εὕρισκετο παρῶν, ἐκὼν ἄκων ὑπετασσόμενην εἰς τὴν τύχην μου, κύπτων τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ νομίμου τούτου ἐμποδίου· ἀλλὰ τοῦ ἐμποδίου αὐτοῦ ἀρθέτος, ἔπρεπε ἐπίσης νὰ ὑποφέρω βλέπων τὰ σχέδιά ματαιωθέντα ἀπὸ τὰ τυφλὰ ἐκεῖνα ὄργανα ἐμπαικτικῆς καὶ ἀσπλαγχνου εἰμαρμένης ; Ἐγείνα πλέον ἀκράτητος· ἐπτεροκόπουν ὡς ἀληθῆς δεμονιζόμενος· ἐσπάραττα τοὺς δακτύλους μου μὲ τοὺς ὀνυχᾶς μου. Καλὴ συνταγὴ ὑπομονῆς καὶ προσδοκίας, εἰς χρῆσιν τῶν ματιῶντων !
 Ἐγγὺς ἦτον ἡ ἐκρήξις, καὶ παράφορόν τι ἔμελλε νὰ πράξω, ὅταν πράξω, ὅταν ὁ ἀμαξήλατης, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκρην τῆς τραπέζης καὶ ἔτρωγε σιωπῶν, ἔρριψεν ἔμπροσθέν του τὸ χειρόμακτρον, ἀπερρόφησε τὸ τελευταῖον ποτήριον, καὶ ἐσηκώθη.
 — Ἐτοιμοὶ ὅλοι, κύριοι· μέλλουν νὰ ζυῶζουν τοὺς ἵππους.
 Τῶν μαγικῶν τούτων λόγων ἀκουσθέντων, ὁ καθεὶς ἀφῆκε τὴν τράπεζαν, ἐτίναξε τὸ φόρεμά του περιστράφη ἔμπροσθεν τοῦ καθρέπτου τῆς ἐστίας, διώρθωσεν ὀλίγον τὸν λαιμοδέτην του, καὶ ἐξῆλθε ταχέως.
 Ἐτελοπάντων !!!
 Ἡ Πιπίνια ἐσηκώθη καὶ αὐτὴ, καὶ ἠθέλησε νὰ μιμῆθῃ τοὺς ἄλλους ἢ ἀνόητος !
 Καί, ἂν δὲν τὴν ἐκράτουν ἀπὸ τὸν βραχιόνα, θὰ τοὺς ἠκολούθει, ἀπὸ φόβου πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην στιγμὴν, τὴν τόσον θεομῶς ἐντούτοις ποθούμενην ἀπὸ ἐμῆ... καὶ ἀπὸ αὐτῆν.
 — Κυρία μου ! κυρία μου !... ὁ πατὴρ σας εἶναι εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ταύτης· διὰ τοὺς οἰκτιρμούς του Θεοῦ, ἀκούσατέ με.. Μένετε εἰς Μ... τὸ ἔμαθα. Ὅταν ἐκεῖ φθάσετε, σᾶς χάνω διαπαντός... ἂν δὲν δεῖξετε ἀποβίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἡ τύχη ἀμφοτέρων ἡμῶν, προσέξατε καλῶς ! Μοῦ εἶπατε νὰ σᾶς σώσω, τὸ θέλετε ἀμεταθέτως ;
 — Ναι, ἐτραύλισεν ὑποκόφως καὶ χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.
 — Πολὺ καλὰ ! μὴ δισταχμοὺς λοιπὸν, μὴ ἐνστάσεις... Ἴδου τί πρέπει νὰ κάμνετε, ἰδοὺ τί θὰ κάμνετε... Αὐριον τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, πασχίσατε νὰ μὴ σᾶς ἐνοήσουν ὅτι ἐξέρχεσθε — πρᾶγμα ὄχι τόσο δύσκολον, διότι κανείς δὲν προβλέπει τὸν σκοπὸν μας — καὶ νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας

τοῦ Δημαρχείου. Ὅλα θὰ ἦναι ἔτοιμα διὰ τὴν φυγὴν μας...
 Ρίγος κατέλαβεν ὅλα τὰ μέλη της, ὡς ὑποβληθείσης εἰς ἠλεκτρικὴν προσβολήν. Τεράστιον ἀγῶνα ἠγωνίσθη προσπαθήσασα νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ φωνὴ δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα της.
 — Ἦσυχάσατε, ἠκολούθησα παράφορος ὑπὸ τοῦ πάθους· ἐντὸς ὀλίγου φθάνομεν καὶ διαβαίνομεν τὰ μεθόρια. Ἀφοῦ δὲ πατήσωμεν τὸ ἔδαφος τῆς Ἰταλίας, προσπίπτωμεν εἰς τὰ γόνατα ἱερέως, καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς ἐνώσῃ δι' ἀδιαλύτων δεσμῶν.
 Μάτην ἐπάσχιζα νὰ τὴν ἐγκαρδιώσω· ἠκολούθει νὰ μὲν ἄκίνητος, σημείον ὅτι ἦτον ἐσωτερικῶς πολλὰ ἀνήσυχος.
 Ὁ σιωπῶν συναίνεσι, λέγει ἡ παροιμία· παροιμία ὅμως ἥτις δὲν εἶναι πάντοτε ἀληθῆς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψευδῆς. Ἐνόησα ὅτι πολὺ ἀμφίβολος ἦτον ἡ συνδρομὴ της ὅθεν ἔπρεπε νὰ κινήσω ἄλλας χορδὰς, παρὰ τὴν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ φόβου.
 — Ἡ καρδιά μου σᾶς ἐμάντευσε, τῆς εἶπα περιπαθῆς καὶ ἐπίσημον συγχρόνως ἀναλαβῶν ἦθος, εὐγενῆ καὶ ἀνδρείαν ἔχετε τὴν ψυχὴν· ἡ τόλμη δὲν θὰ σᾶς λείψῃ τὴν στιγμὴν τῆς πράξεως. Ὅθεν οὔτε φοβοῦμαι οὔτε ὑποπτεύω ποσῶς... Δὲν θ' ἀπατήσετε τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην. Βεβαίωτερος δὲν εἶμαι περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, παρ' ὅσον εἶμαι περὶ ὑμῶν· θὰ ἔλθετε !
 Βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον.
 Ἐπλησίασαν· ἦτον ὁ πατὴρ. Δὲν ἔπρεπε βεβαίως νὰ μᾶς καταλάβῃ συνομιλοῦντας· τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρων θὰ μᾶς ἐπρόδιδαν.
 Ἄρρησα ὡς παράφρων πρὸς ἄλλην τινα θύραν, χωρὶς νὰ γνωρίζω ποῦ ἔφερε, καὶ εὐρέθη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ κεφαλὴ μου κατεφλέγετο, ἐπνίγετο τὸ στῆθος μου, ἀνάγκην εἶχα ν' ἀναπνεύσω.
 Ἐπεριπάτου ὀρηκτικῶς καὶ ἀτάκτως, μὲ τὸ μέτωπον νεῦον ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅλος τεταραγμένος δι' ὅσα εἶχα εἰπεῖ, διότι σταθερὰν εἶχα ἀπόφασιν νὰ διαβῶ τὸν Ρουβίκωνα, ἂς ἐγίνετο ὅ,τι ἤθελεν, ἂς ἐκινδύνευσαν νὰ χάσω καὶ τὴν κληρονομίαν αὐτῆν τῆς θείας μου, τὴν ὁποίαν παρομοία ἀστείότης δὲν θὰ ἐκίνει βεβαίως εἰς γέλωτα.
 Ἀναμφιβόλως ὁ περίπατός μου, παρετάθη πλέον τοῦ δέοντος, διότι εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἵπποστασίου μ' ἐπροσκάλει, κραυγάζων ὅτι ἡ ἄμαξα ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ παραιτούσά με.
 Ἐδραμα τότε καὶ ἀνέβην εἰς τὴν θέσιν μου ὅπου ἤρρα τοὺς δύο συντρόφους μου.
 Ἐλησημόνησα νὰ σᾶς εἰπῶ ποῖος ἦτον ὁ κύριος Ραιμπλώ. Ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἀνθρώπος

ἦτον ἐνοικιαστῆς ὑποστακτικοῦ τινος τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωσηπίνης, κειμένου πλησίον τοῦ πλίνου Β... Θέλον ὁ κύριος Δουφούρ νὰ μὴ ἐνοχληθῇ ὁ ἐνοικιαστῆς του ἐρχόμενος εἰς Μ... τοῦ εἶχε προσδιορίσει ὡς τόπον συνεντευξέως τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο κατὰ τὴν διάβασίν του, καὶ ὁ ἐντιμὸς χωρικός ἀκριγῶς ὑπήκουσεν.
 Ἡ διαγωγὴ του ἤξιζε σημαντικὴν ἐλάττωσιν ἐνοικίου κατὰ τὴν νεάν ἐκμίσθωσιν· καὶ περὶ τούτου ἠδύνατο νὰ ἦναι βέβαιος, ἂν ἐγινόμεν διὰ προικὸς κύριος τοῦ πλησίον τῆς Β... ὑποστατικοῦ. Ὁ κύριος Ραιμπλώ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ὁ ἐκ μ η χ α ν ῆ ς Θ ε ὄ ς.
 Πολλάκις ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τῶν μικροτέρων μας.
 Η·
 Τὸ δειλινὸν ὄλον ἐπέρασε μὲ βλέμματα ἀμοιβαίως ζητούμενα καὶ ἀποφευγόμενα ἀκαταπαύστως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ὥραι παρέρχονται ταχέως.
 Ἐπειτα ἦλθεν ἡ ἐσπέρας.
 Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη βασιλεύσει ἐπὶ χρυσαπορφύρου κλίνης· τὸ σκότος μᾶς κατέλαβεν ἀνεπαίσθητως.
 Τὰ τυφερὰ αἰσθήματα εἶναι τέκνα τῆς σκιάς καὶ τῆς νυκτός· ποτὲ καλῆτερα δὲν διομολογεῖται ὁ ἔρωσ, ποτὲ εὐκολώτερα δὲν μεταδίδεται τὸ κυριεῦον τὴν καρδίαν ἡμῶν μυστήριον, καθὼς ὅταν ἡ ἔλλειψις τοῦ φωτός κατασιγάξῃ τῆς ἐντροπῆς τὴν φωνήν. Ὡ ! τὴν νύκτα ! τὴν βαθεῖαν, τὴν ζυφεράν, τὴν ἄφωνον νύκτα, νὰ εὕρισκεσαι πλησίον ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπαλλεσφοδρῶς ἡ καρδιά σου, καὶ τόσον πλησίον ὥστε αἱ δύο σας πνοαὶ νὰ διασταυρόνται ! Ὅσοι ποτὲ ἠγαπήσατε, ἤξευρετε ποῖαν ἠδονὴν ἄφατον αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο σκότος, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀπομονώνει ἐντελῶς ἀπὸ πᾶν ὅ,τι ξένον πρὸς τὸν ἑρωτὰ σας, καὶ σᾶς ἀνυκόνει εἰς τὸν αἰθέρα τῶν οὐρανίων αἰσθημάτων.
 Ἡ ἄμαξα ἐκυλίστο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐδάφους τῶν ὁδῶν τῆς Μ... καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐκρατοῦντο ἀκαταπαύστως. Ἦτον δὲ τότε ὥρα τῆς νυκτός ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια.
 Μολονότι εἶχα τότε νὰ φροντίσω περὶ τῶν ἐπίπλων μου ἢ ὄρασίς μου δὲν ἀπεμακρύνετο τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἐρημίας θυγατρὸς του. Εἶχα μάλιστα συλλογισθῆ ν' ἀφήσω ὅλα μου τὰ ἐπιπλα εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως τῶν ἄμαξων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῦς, νὰ πληροφορηθῶ ποῦ ἦτον τῆς ὥρας περιστερᾶς μου ἡ φαλέα.
 Ἄλλὰ δὲν προεῖδα ἐμπόδιον τὸ ὁποῖον ἀπέηλατε τοιούτου δρόμου τὰ σκέλη μου. Ὁραῖον

όχημα με δύο ευγενείς ἵππους ἐπερίμενον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ γραφείου, καὶ με τοὺς ἵππους τούτους ἦτον ἀφροσύνη ματαία νὰ διαγωνισθῶ περὶ ταχύτητος· ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τούτου ἀνέβησαν πατὴρ καὶ θυγάτηρ, ἀφοῦ ἐτέθη ὀπισθεν αὐτοῦ μικρὸν κιβώτιον περιέχον τὰ ταπεινά καὶ μηδὲν πολυτελῆ τῆς καλῆς μαθητρίας ἐπιπλα.

Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἦτον ἱκανὸν νὰ με ἀπελπίσῃ, ἀν βλέμμα κλεπτικὸν καὶ πονηρὸν μειδίμα τῆς ὡραίας ἑρωμένης μου δὲν μ' ἐνεθάρυνε.

Δὲν εἶχα ὑπογράψῃ τὴν ἐπιστολὴν μου, διότι δὲν ἐγνώριζα ποία θὰ ἦτον ἡ τύχη τῆς· οὔτε καιρὸν εἶχα λάβει νὰ λαλήσω πολλὰ περὶ ἐμαυτοῦ· ὅθεν, μετὰ τὸν χωρισμὸν μας, ἡ νεάνις ἔκρεπε καὶ τ' ὄνομά μου αὐτὸ ν' ἀγνοῆ, ἀν κοικώτατόν τι περιστατικὸν δὲν ἀνεπλήρυνε κατὰ τύχην τὰς ἐλλείψεις ταύτας. Διενέμοντο τὰ ἐπιπλα, καὶ ἕκαστος τῶν ὀδοιπόρων ἔσπευδε ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ πράγματά του· ἦτον τοῦτο δι' ἐμὲ τελευταία πρόφασις νὰ σταθῶ πλησίον τῆς, καὶ ἠθέλησα νὰ ὠφεληθῶ. Ἐκράτουν λοιπὸν εἰς τὴν χεῖρα μου τὴν χαρτίνην τοῦ πύλου μου θήκην, καὶ ἐπὶ τῆς θήκης ταύτης ἐπιπτε τὸ φῶς. Ἡ κυρία Πιπίνα ἔριψε βλέμμα πονηρὸν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἀνέγνωσεν ἐν τάχει τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐπιγραφὴν. Τοῦ κυρίου Καμίλλου Δὲ Βαρβεβίλ, παρὰ τῆς κυρίας Σωφρονίας Β... εἰς Κουβέρ. Χαρὰς ἀστραπὴ διέλαμψεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τῆς προσώπου, ἥτις ἐμάντευσα πόθεν προήρχετο· μικρὰς τινος ματαιότητος δὲν ἦτον ἀμέτοχος, καὶ τὸ προηγούμενον τοῦ ὀνόματός μου μόνον Δὲ τῆς ἐπροξένησεν ἐλαφρὰν συγκίνησιν εὐχαριστήσεως· τοῦτο δὲ ἦτον συγγνωστόν εἰς αὐτήν, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ εἶχα αἰσθανθῆ ὅπως ἐναντίαν συγκίνησιν ὅταν ἀνέγνωσα εἰς τὸ ὀδοιπορικὸν φύλλον τοῦ ἀμαξηλάτου τὸ ὄνομα Δουφοῦρ.

Διέταξα νὰ μεταφέρουν τὰ ἐπιπλά μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Δανίας, κείμενον ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῶν ὀδοιπορικῶν ἀμαξῶν. Χρεῖαν εἶχα ἀναπαύσεως, ἡ ἀμαξά με εἶχε κουράσει, καὶ ἐπειδὴ καθ' ὅλην τὴν ὀδοιπορίαν, εἶχα καλύτερόν τι νὰ πράξω παρὰ νὰ κοιμηθῶ, ἠσθάνθη τὴν ἀκαταμάχητον ἀνάγκην τοῦ ν' ἀνανεώσω τὰς δυνάμεις μου διὰ θεραπευτικὸν ὕπνου, ἐπὶ καλῆς καὶ μαλακῆς κλίνης. Κατὰ δυστυχίαν κλίνης τοιαύτης δὲν εὐρίσκει τις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Δανίας· ἔπρεπε ὅμως νὰ εὐχαριστηθῶ διότι, τὸ κάτω κάτω, αἱ εὐρισκόμεναι εἶναι ὀλιγώτερον σκληραὶ τῆς ὀδοιπορικῆς ἀμαξῆς.

Ἐξύπνησα πολλὰ πρῶτ', μόλις ἔχων καιρὸν νὰ κάμω τὰς ἐτοιμασίας μου ἐν μέσῳ πόλεως ὅπου ψυχὴν δὲν ἐγνώριζα. Περὶ τοιοῦτου πράγματος, φρόνιμον βεβαίως δὲν ἦτον νὰ ἐμπιστευθῶ

εἰς τὸν τυχόντα· καὶ μόλα ταῦτα, ὅτι καὶ ἀν ἕκαμνα, τὰ μυστηριώδη μου κινήματα ἔπρεπε νὰ με καταστήσουν ἱκανῶς ὑποπτον.

Ἄλλα τὸ ἀτόπημα τοῦτο ἦτον ἀφρευκτον.

Πρὸ τοῦ δειλιναῦ ὅλα τὰ εἶχα ἐτοιμάσει.

Καὶ ὅμως ἤμην πλήρως ἀνησυχίας. Ἐλεγα τότε νὰ ἐξέλθω τῆς ἀδημονίας ἐκείνης ἥτις πραγματοποιεῖται τῆς ἐκτελέσεως τοιοῦτου εἶδους ἀποφάσεων καὶ πάντα κόπον κατέβαλλα νὰ ἐξάπατήσας τὴν πορετώδη μου, οὕτως εἰπεῖν, ἀδημονίας. Ἐλὸς πάντων, προσήγγιζα τὴν ἐπιθυμητὴν καὶ τὸσον βραδύνομασαν νὰ ἔλθῃ στιγμὴν.

Ἐξευγμένον εἰς τὴν ἀμαξάν ἦσαν οἱ ἵπποι ὁ ἠνίοχος, ὠπλισμένος με τὴν μάστιγά του, ἐπερίμενε νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον, καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ με τὴν ταχύτητα ἀνδρὸς γνωρίζοντος ὁποῖαν ὑπηρεσίαν ἐκτελεῖ. Ἐγὼ δὲ ἐστάθην παραμονεύων εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου, τενητωμένα ἔχων τὰ αὐτιά, καὶ ἐρευνῶν διὰ τοῦ βλέμματος, με θερμὴν καὶ ἀκάματον προσοχὴν τὸ περιστοιχίζον με σκοτεινὸν διάστημα, ἀναστριπτῶν εἰς τὸν παραμικρὸν ἦχον, εἰς τὸ πλεον δυσδιάκριτον σῶμα τὸ ὁποῖον ἐβλεπα μακρόθεν διὰ τοῦ σκότους κινούμενον. Εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὰς βιαίας συγκινήσεις συνιστῶ πολὺ τὰς ἐκ τοιαύτης προσδοκίας γενωμένους. Εἰς παρομοίας στιγμῆς, αἰσθάνεται τις ὅτι ζῆ περισσότερον ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, παρ' ὅσον αἰσθάνεται τοῦτο ἐντὸς δέκα ἐτῶν τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπινου βίου.

Ἐρχομαι ἦτον ἡ πλατεία, ζοφερὸς καὶ ἀναστρὸς ὁ οὐρανός· ὅλα λοιπὸν ἤρχοντο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου· φόβος δὲν ἦτον νὰ μᾶς ἰδῆ καὶ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Ἡ ἀπαγωγὴ ἐγένετο ἀνευ ἐνόπλου ἐπιθέσεως, τῶν συνήθων τούτων τῆς ἀπαγωγῆς μέσων. Τοῦτο, κατ' ἄλλον τρόπον θεωρούμενον, ἦτον ἴσως ἀτόπημα· ἀλλ' ἀλλεῖπε τὸ μυθιστορικὸν μέρος, ὑπῆρχε τὸ ἀσφαλές, καὶ τοῦτο ἦτον τὸ αὐσιωδέστερον.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ Δημαρχείου ἐσήμανε τὴν ἑνδεκάτην. Ἡ νεάνις ἔπρεπε μετὰ μίαν στιγμὴν νὰ ἐμφανισθῇ. Ὡ! πόσον σφοδρῶς καὶ ταχέως ἔπαλλεν ἡ καρδιά μου. Ἐπανῆλθα καὶ ταεῖκοσα εἰς τὴν ἡλικίαν· εἶχα δέκα ἔτη ὀλιγώτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, δέκα ἔτη ἀσωτίας νεανικῆς, ἀκολουθούμενα ἀπὸ πικρὰν μεταμέλειαν.

Ἄρχισα εὐθύς ν' ἀδημονῶ. Κι ὅμως μόλις εἶχαν περῆσαι τρία δευτέρα λεπτά τὸ πολὺ ἀφοῦ ἡ ὥρα ἐσήμανεν· ἀλλ' εἰς παρομοίας περιστάσεις τὰ δευτέρα λεπτά, εἶναι αἰῶνες ὀλόκληροι: Τὸ μειδίμα ὅμως τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ βεβαιώσεως μετὰ τὸ ὁποῖον μ' ἐχαιρέτησεν ἐμβαίνουσα εἰς τὸ ὄχημα, ἔπρεπε νὰ με ἠσυχάζει ἐντελῶς.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας, τὴν ἑνδεκάτην ὄραν ἡ

πόλις ὅλη κοιμᾶται ὕπνον βαθύν. Δὲν ἐβλεπα πλέον φῶτα εἰς τὰ παράθυρα, δὲν ἐβλεπα ψυχὴν εἰς τὰς ὁδοὺς· κανεὶς λοιπὸν δὲν ἐμελλε νὰ μᾶς γείνη πρόσκομμα, ἐκτὸς τῆς οἰκίας του. Οὐδεμία κραυγὴ οὐδεὶς κρότος, σιγὴ βαθυτάτη, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ὅμως ἐπεθύρουν νὰ ἤκουα τὸν ἦχον παρθενικῶν τινῶν βημάτων. Ἄλλ' αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο, καὶ ἀρχίζαν πλέον νὰ ἐκλείπουν καὶ αἱ δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος μου, ὅταν εἶδα σχῆμα ἀνθρώπινον προχωροῦν εἰς τὸ σκότος, μετὰ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην κίνησιν τῆς Καμίλλας τοῦ Βιργιλίου, ὅταν τὸ ταχὺ βᾶδισμά της δὲν ἐκέρυτονεν οὔτε τοὺς ὁποίους ἠγγίζαν οἱ πόδες της ξανθοὺς στάχους. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἦτον γυνή· ποία δὲ ἄλλη γυνὴ ἠδύνατο νὰ ἦναι, ἀν δὲν ἦτον ἐκείνη;

Τὴν πεποίθησιν ταύτην ἔχων, ὤρμησα πρὸς αὐτήν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ γένους καλῶς ἐμάντευσα διότι ἀληθῶς γυνὴ ἦτον· εἰς τοῦτο δὲ καὶ μόνον περιωρίσθη ἡ μαντικὴ μου. Ἦτον γυνή, ἀλλ' ὄχι ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἠλπίζα. Τὴν ἄφησα νὰ περάσῃ δαγκάνων τὰ χεῖλη μου μέγχοις αἵματος. Ἄλλὰ πάλιν, πλεον τῆς ἡμισείας ὥρας δὲν παρήλθε τὸ τέταρτον πάντοτε συγχωρεῖται, πολλὰ μεγάλη δὲν ἦτον ἡ βραδύτης. Καὶ τὴν βραδύτητα ταύτην χίλια πράγματα, χίλια πιθανὰ συμβάντα ἠδύνατο ἴσως νὰ τὴν δικαιολογήσῃ οὔτε ἔπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένω, καὶ σιωπῶν νὰ μασσῶ τὸν χαλινὸν μου. Ἐδῶ ὅμως ἦτον ἡ δυσκολία.

Ἄν ἡμίσεια ὥρα ἀδημονίας μ' ἔφερον εἰς τοιαύτην κατάστασιν, σὰς ἀφίνω νὰ στοχασθῆτε ποῦ κατήνησα ὅταν ἄλλη ἡμίσεια διεδέχθη τὴν πρῶτην, ὅταν ἤκουσα νὰ σημάνη τὸ μεσονύκτιον! Ὁ τόπος πλεον δὲν μέγχορει· ἔως τότε ἔμεινα καρφομένος ἐπάνω εἰς ἐν πεζούλιον, ὡς ἀνδρίας ἐπὶ στυλοβάτου· ἀλλ' ἠδύνατο ἦτον νὰ μείνω περισσότερον εἰς τὴν συνετὴν ταύτην ἀκινήσιν.

Τυλιγμένος ἔως τοὺς ὀδόντας εἰς τὸν πλατὴν μανθῶά μου, διέτρεχα μετὰ μεγάλα βήματα τὸ περὶ ἐμὲ κενὸν διάστημα, προσφέρων λέξεις ἀσυναρτήτους, ἀνατινασόμενος αἴφνης καὶ σταματῶν διὰ ν' ἀκροασθῶ τὸν ἦχον τῶν βημάτων μου, τὰ ὁποῖα πᾶσαν στιγμὴν ἐξελάμβανον ὡς βήματα ξένα, ἀρχίζων πάλιν νὰ περιπατῶ ταχέως, καὶ πάλιν νὰ διακόπτω τὸν δρόμον μου, ὡς ἄνθρωπος τεταραγμένος ἔχων τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν συνείδησιν. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς λυτρώσῃ. Ἀναγνώσται μου, ἀπὸ παθομοίαν προσδοκίαν καὶ παρομοίαν ταραχὴν!

Ἄλλ' ἀν ἡ τύχη ἐδείχθη τόσον ἀσπλαγγος πρὸς ἐμὲ, ἐγὼ θὰ φανῶ πρὸς ὑμᾶς συγκαταβατικώτερος καὶ δὲν θὰ σὰς ἀφήσω περισσότερον καρρὸν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην ἀβεβαιότητα.

Μάθετε λοιπὸν ὅτι δύο ὀλοκλήρους ὥρας ἔμεινα εἰς τὴν πλατείαν ἐκείνην, ὅπου ὁ κατάψυχρος τῆς νυκτὸς ἀήρ θὰ μ' ἐξεπάγχαζεν ἀναμφιβόλως, ἀν δὲν εἶχα τὸν ἐσωτερικὸν πυρετὸν ὅστις, καλύτερα παρὰ τὸν μανθῶά μου, μ' ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τοῦ ψύχους. Καὶ ἐν τούτοις, ψυχὴ! ψυχὴ! Ἄλλα τί νὰ φαντασθῶ; ποῖον νὰ κατηγορήσω; Ἡ τύχη ἔπταιεν; ἐκείνη ἔπταιεν; Αὐτὸ θὰ εἶχα καιρὸν νὰ τὸ συλλογιθῶ ἀφοῦ ἀπέλυα τὴν ἀμαξάν καὶ ἐπέστρεφα εἰς τὸ καταλυμᾶ μου· τοῦτο καὶ ἀπεφάσισα νὰ κάμω, καταβεβλημένος ὅπως καὶ σχεδὸν νεκρωμένος. Τότε ἐνόησα εἰς ποῖον βαθμὸν εἶχεν ἀναθῆ ὁ πρὸς τὴν μικρὰν ἐκείνην ἔρωσ μου!

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐπέστρεφα αὐπνος. Μυρία ἀποφάσεις, ἡ μία μωροτέρα τῆς ἄλλης, διήρχοντο τὴν κεφαλὴν μου. Ἐφθασα νὰ βάλω κατὰ νοῦν νὰ τὴν ζητήσω καὶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν τοῦ πατρός της, καὶ νὰ τὴν ἀρπάσω διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του. Ὡραῖον τοῦτο σχέδιον, δὲν εἶναι ἀλήθεια; καὶ ἱκανὸν νὰ μᾶς διορθώσῃ κατὰ πάντα! Παρεφρόνουν οὕτως ἔως τὸ πρῶτ', συστρεφόμενος ὡς μανιακὸς εἰς τὴν κλίνην μου, ὅπου εἶχα ριφθῆ μετὰ ὅλα μου τὰ ἐνδύματα. Ἡ ὑπερβολὴ μόνον τῆς ἀγωνίας, ἐξαντλήσασα τὰς δυνάμεις μου, ἐπέφεραν εἰς τὸ σῶμά μου ὀλίγην ἠσυχίαν· ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἔπεσα εἰς λήθηρον.

Πολὺν καιρὸν δὲν ἔμεινα εἰς τὴν ἀταραξίαν ταύτην.

Μετὰ δύο ὥρας ἐξύπνησα ἔντρομος. Ἐνυπνιάσθη ὅτι μᾶς κατεδίωκαν, μᾶς ἐφθασαν, καὶ μετὰ φοβερὰν καὶ ὑπεράνθρωπον ἐκ μέρους μου πάλιν, ἤρπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου λειποθυμοῦμεν τὴν δυστυχῆ νεάν. Ὅποιος χλευασμὸς πικρὸς τὸ ἐνύπνιον τοῦτο! Αἰ! ἐδίσταξα περὶ τῆς ἀγάπης της καθὼς τώρα, διότι, τέλος πάντων, τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὑπόσχεσιν ποῖος τὴν ἐμπόδισε νὰ τὴν ἐκπληρώσῃ!

Ἀναμφιβόλως, μυρία περιστάσεις, μυρία ἐμπόδια ἦτον πιθανὸν νὰ γεννηθῶν ἐνώπιον νεανίδος δειλῆς καὶ ἀπείρου, καὶ νὰ τὴν βιάσων νὰ πράξῃ ὅ,τι δὲν ἠθελε, καὶ χωρὶς ἐλπίδα μάλισσα διορθώσεως· ἀλλὰ δὲν ἤμην εἰς κατάστασιν νὰ παραδεχθῶ τοιαύτας ἐνστάσεις. Ἐν καὶ μόνον πρᾶγμα καὶ ἐβλεπα καὶ ἠθελα νὰ ἰδῶ, ὅτι δὲν ἐφύλαξα τὸν λόγον της· ὅτι ἀπὸ τοὺς δύο ἡμᾶς, ἐγὼ μόνος εὐρέθη εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως· ὅτι ἐγὼ, ὁ χθὲς χλευαστῆς, ἐχλευάσθη ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκὴν ἐκείνην, ἥτις ἐγέλα ἀναμφιβόλως συλλογιζομένη ὅτι ἐπερίμενα παγόνων εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Δημαρχείου, ἐνῶ αὐτὴ ἀνεπαύετο ἀταράχως, ἐπὶ μαλακῆς κλίνης, ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου!

"Α! αν η τελευταία αυτη υποθεση ητον αληθινή!

"Εφθανε λοιπον να ριφθω κάτω από την κλίνη, να στηριχθω εις τα δύο σκέλη μου, και να τρέξω εις ανακάλυψιν της αληθείας. Τούτο και έπραξα ευθύς, μόλις διορθώσας όλίγον την άταξιαν της φορεσίας μου έξήληθα κατασπευσμένος χωρίς καλά να γνωρίζω ποιον άγιον να έπικαλεσθω.

Που να υπάγω; εις ποιον να έμπιστευθω; ποιον να έρωτήσω. Είπα ότι κανένα δεν έγνώριζα, και έκαστος έννοιε ότι λέξιν άσύνετον δεν ήθελα κατ' ουδένα τρόπον να προφέρω, και να διακινδυνεύσω τό μυστικόν μου. ό δε κίνδυνος ούτος μου έφαινετο τόσο προφανής, ώστε ένόμιζα ότι εις πρώτον τοιούτον λόγον, όλοι θα έμάντευαν ποιος ό σκοπός μου. Ούτω πάντοτε άπατώνται οι βρασιζόμενοι από προκατάληψιν τινα φαντάζονται ότι καθως αυτοι περι κανένος άλλου πράγματος δεν συλλογίζονται, ούτω και όλος ό λοιπός κόσμος την αυτην πάντοτε ιδέαν έχει κατά νοϋν.

Βεβαίως αν άπλως ήκουα προφερόμενον τό όνομα της κυρίας Δουφουρ χωρίς να την γνωρίζω και αν μου ήρχετο φαντασία να έρωτήσω ποια ήτον, ή περιέργεια αυτη, όλως άσκοπος, δεν θα είχε καμμίαν σημασίαν ουτε δι' έμέ. 'Αλλ' έγω είχα σκοπούς δι' αυτην έγω έσχεδιάζα άπαγωγην αυτης, και όλα ταυτα έφκντζόμην ότι θ' άνεγινώσκοντο επί του προσώπου μου, θα έμαντεύοντο εις δειλοτέραν φράσιν ήτις θα έξήρχετο του στόματός μου. 'Οθεν, βαδίζων άνισον και διακεκομένον, επάσχιζα να εύρω τον τρόπον να μάθω, χωρίς να έρωτήσω κανένα, την κατοικίαν της νεάνιδος, πράγμα όχι τόσο εύκολον αναμφιβόλως.

Πραγματικώς ή κεφαλή μου ήτον χάος, και αν ήθελα να συλλάβω καθαράν τινα ιδέαν, τό χάος τουτο έπρεπε να τικτοποιηθ' και τουτο επάσχιζα να κατορθώσω, όταν ό κρότος όχηματος οικιακού μ' έκαμε να σηκώσω τους όφθαλμούς, και να κυττάξω μηχανικώς έμπροσθεν μου. Ευδιος και λαμπρός ήτον ό καιρός και διά τουτο άσκεπές ήτον τό όχημα. Πεντηκοντούτης άνηρ και τρυφερόν κοράσιον εκάθηντο επ' αυτου.

'Απλουν βλέμμα ήρκεσεν εις τό ν' αναγνωρίσω και τον άνδρα και τη κοράσιον. 'Ησαν οι χθεσινιοι συνοδοιπόροι μου. 'Ο πατήρ με είδεν άλλ' ή κυρία Δουφουρ με είδε και μ' έγνώρισεν άξέβλογα. Έκβαλών ταχέως τον πιλόν μου, έχαιρέτησα άνεχαιρέτησα δε και εκεινη δι' έλαφράς της κεφαλής κλίσεως.

'Αλλά τό χαιρέτημα δεν ήτον τό μόνον πράγμα εις τό όποιον ώφειλε ν' άποκριθ' και εις τό περιφλεγές βλέμμα τό όποιον έξετόξευσα

κατ' αυτης έπρεπε να με βεβαιώση διά νεύματος ότι ήτον πάντοτε ή ίδια, να με παρηγορήση όπωςδήποτε διά την άδημονίαν μου και τά παθήματά μου κατά την παρελθούσαν νύκτα, διότι δεν ήδύνατο να υποθέση ότι υπέφερα, με ψυχρόν αίμα και φιλοσοφίαν άθρούβητον, τοιούτου είδους άποτυχίαν.

'Αλλ' ήξεύρεται τί είδα επί του προσώπου εκείνου, τό όποιον έπρεπε να δείχνη τρυφερότητα συμπάθειαν, θλίψιν... και να υποσχεται πλήρη και προσεχη άμοιβήν; 'Εκφρασιν χλεύης και σκώμματος, μειδιάμα σαρκαστικόν, και ταυτα τόσο σαφώς και έμφαντικώς, ώστε μηδέ στιγμήν να δυνηθω ν' άμφιβάλλω περι της αληθινης των σημασίας.

Καταλαμβάνετε, φίλοι 'Αναγνώσται; 'Ενεπείχθην υπό της παιδίσκης ταυτης, την όποιαν ένόμισα ζανότηως ότι Μεριστοφελικώς είχα δολέσει· έξηπατήθην, έχλευάσθην υπό του άπλου τουτου κατά τό φαινόμενον κορασίου, όπως δεν χλευάζεται ό ήλιθιώτερος των ανθρώπων υπό της έμπειροτέρας, της πανουργότερας των φιλαρέσκων γυναικων! ώ της ανοησίας! ώ της μωρίας μου! Είχα κρυφήν χαράν ό άφρων διά τον εύκολίαν με την όποιαν εκέρδησα την άκακον εκεινην καρδίαν, ένφ ή υπερβολή αυτη της άπλότητος έπρεπε να με κινήση εις υποψίαν! ώ πόσον δολίως έχλευάσθην, και έν τούτοις έλαβα ό,τι αξίζα, και καλά μου έγεινεν, ως μην ήμην τόσο ανόητος, άφου άλλοτε υπήρχα τόσοσον πονηρός! 'Αλλ' όποιον καταχθόνιον, όποιον σατανικόν πλάσμα ένεφανίσθη πρό των όφθαλμών μου! δεν είναι αλήθεια; Τοσαύτη ύποκρισία! Δεν είχα άφορμήν να παραφρονήσω από μανίαν και πόνον;

Πόνον πρό πάντων, διότι—τό χειρότερον δι' έμέ—την ήγάπων, την μισητην αυτην σειρήνα; 'Η μυθιστορία άρχισε και υπήγεινε να τελειώση κάκιστα· αλλά τό καλόν τέλος είναι πάντοτε δύσκολον, εις τε την ιστορίαν και την μυθιστορίαν. 'Η έδική μου έτελείονε καθως τό τέρας του 'Ορατίου, χωρίς να μου άφήση την υπερτάτην εκεινην παρηγορίαν του ήττηθέντος, όποιαν την εξέφρασεν επί του πεδίου της μάχης ό αίχμάλωτος της Παθίας Φραγκίσκος ό Α', Τό πάν άπύλωλε, πλην της τιμής! Τό έδικόν μου ναύαγιον ήτον πλήρες, και έρωσ και φιλαντία διαμιάς κατεποντίσθησαν. Ν' άπολύσω έπρεπε και ήππους και άμαξαν, τό ταξειδιόν μου έτελείωσε!

(Έπετ. τό τέλος)

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΖΙΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

172 — Οδός Αιόλου — 172

Κατασκευάζονται παντός είδους Κοσμήματα όμοια των Ευρωπαϊκών.

Μεταποιούνται ταυτα καθ' ύπόδειξιν του πελάτου.

Έπιδιορθούνται δ' έντελέστατα. Κομψότης και Στερεότης.

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΚΡΙΚΟΡ ΤΣΟΜΛΕΚΤΖΙΑΝ

Επισκοπασκευαστής

Έν Αθήναις—όδός Έρμού αριθ. 170. Κατασκευάζονται και επιδιορθούνται

Παντός είδους πίπαι

Ητοι εκ Κεχρμπαρίου, Γιοσουρ, Έβένου, Έλεφαντόδοντος (φίλιτσι) και παντός άλλου είδους μίγματος ή μετάλλου

Προσέτι εύρίσκονται διάφοροι Πίπαι. Κομψότης και στερεότης

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Η "ΜΑΣΣΑΛΙΑ"

Έν Αθήναις—ΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ Γ. ΙΑΤΡΑΚΗ—Έν Αθήναις.

140—Οδός Αιόλου. Έναντι φαρμακείου Κρένου—140

Κατασκευάζονται υποδήματα στερεότατα και εκ δερμάτων και ύλικών έκλεκτων κομψότατα. Μεγάλη συλλογή έτοιμων υποδημάτων. Έφαρμογή τελεία και κομψότης άπαραμίλλος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Γ. Ε. ΔΗΜΓΤΡΙΑΔΟΥ
ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
(Πλατεία ποιητού)

Βραβευθέν έν τη Παγκοσμίω έκθέσει Νεαπόλεως διά διπλώματος και του Grande Medalia d'argento και διά διαφόρων χρυσών μεδαλιών. Έφοδιασθέν διά των τελειοτάτων μηχανημάτων και της άρίστης φωτογραφικής ύλης εκτελεί καλλιτεχνικώς και αυτην την δυσχερεστάτην έργασίαν, ως και την φωτογράφησιν κατά την νύκτα δι' ηλεκτρικού φωτός, την εις άπαντα τά μεγέθη καθ' όιονδήποτε καιρόν καθημερινήν φωτογράφησιν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
Γ. Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ
Έν Αθήναις όδός Καλαμιώτου 42.
Αναλαμβάνει την κατασκευήν παντός είδους ανακλιντρων και πολυθρόνων. Τρέξατε εις τό άνω κατάστημα και θα μείνητε εύχαριστημένοι.

ΕΝΟΛΟΧΕΙΟΝ
ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΒΛΑΧΟΥ ΜΙΑΚΟΥΚΟΥ
ΕΝ ΠΙΡΕΒΕΖΗ

Καθαρότης, τιμότης και οι κονομία εινε τό σύστημά μας Διυβρίνομεν προσέτι την φροντίδα όπως παρέχωμεν πάσαν εύκολίαν εις τους πελάτας μας

ΑΙΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ
Διον. Ν. Λαράκου
Έν Γουθερώ

Έν τώ καταστήματι τούτω εύρίσκονται έκλεκτώτατα είδη καπνών ήτοι μωρωδάτα Έπρωμέρου, Λαμίας και π. άτινα πωλούνται εις τιμής σύγκριτα βελτικώς χονδρικής και λιανικής.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ
Π. Παπαϊωάννου έν Αθήναις.

Έν τώ άρίστω υπό πάσαν έποψην καφέω τούτω θ' εύρηη καθαρότητα, πολυτελή άπάσυσιν και έκτακτον μέγαλλον περιποίητην και άρωματικόν καφέην.

ΚΑΦΕΙΟΝ
ΤΟ
Ο ΜΟΡΟΜΟΣ
ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ανακαστικώτατα δύλαθε να διέλθητε τας ώρας σας και να πίνητε άρωματικόν καφέην.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Ο ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ.

Ἐν Σάμῳ (Λ. Βαθέος)

Τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ Πυθαγόρου κείμενον τοῦτο κουρεῖον τῶν Ἀδελφῶν Χατζῆ Γεωργίου εἶναι τὸ ἀρχαιότατον πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὑρισκομένων. Φημιζόμενον δὲ τόσον διὰ τὴν καθαριότητα καὶ περιποίησην, ὅσον καὶ διὰ τὴν πρόθυμον ὑπηρεσίαν, ἣν πάντες οἱ ἐν αὐτῷ προερχόμενοι πολυάριθμοι πελάται εὑρίσκουσι, δέχεται καὶ συνδρομητὰς ἐπὶ μετρωτάταις τιμαῖς. Γνωστοποιεῖται δὲ ὅτι ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν παρέχεται δωρεάν ἢ ὑπηρεσία τοῖς μαθηταῖς τῆς ἐνταῦθα δημοτικῆς Σχολῆς.

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΣ τῆς φιλολογίας δεδοκιμασμένης ἱκανότητος δέχεται παραδόσεις ἐπὶ μετρία ἀμοιβῇ.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ γραφεῖω τῆς Ἀστραπῆς.

Εἰς τὸ Κυβοτοπικεῖον τοῦ Κυρίου Γεωρ. Στέλλα κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ Ἀρ. 173.

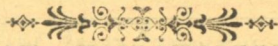
Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους Κυβώτια Βαλίτσαι, Σάκκαι καὶ ἄλλα εἶδη. Συναμα δὲ ἐπιδιορθώνονται καὶ τοιαῦτα εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτου συναγωνισμοῦ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΣΜΥΡΝΗ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

παρὰ τοῦ κ. Δημητρίου Κορωνάου

ἢ Μπογιατζῆ

Ἐναντι τελωνείου—**ΕΝ ΧΙΩ**—Ἐναντι τελωνείου

Καθαριότης, τιμιότης καὶ οικονομία εἶνε τὸ σύστημα τοῦ ἀνωτέρου ξενοδοχείου.

Βαφεῖον Δ' ΑΤΜΟΥ

I. A. ΜΕΤΑΞΑ

Ἀθήνας ὁδ. Καλαμιώτου 25

Βαφεῖον καὶ Καθαριστήριον διαφόρων εἰδῶν ὑφασμάτων. Βαφεῖον μεταξωτῶν τελεταῖου συστήματος καταπετασιμάτων. Φορέματα ξυλωμένα καὶ μίθ.

Εἰδικότης καὶ καθάρισμα στεγνῶ.

ΕΡΡΩΠΑΪΚΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ

Γ. Μπουρνάκη καὶ Ν. Παπαχρήστου.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Σεβ. καινοῦ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Καραϊσκού καὶ Σωτείρας, καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ζήζηλα ἀριθ. 35 ἀνεκαινίσθη παρὰ τῶν ἀκαμάτων καὶ φιλοκάλων κ. κ. δι' ὅλων γένων καὶ ἐξαιρέτων ἐξ Εὐρώπης κομισθέντων ἐσχάτως μηχανῶν καὶ χρωμάτων μέγα καὶ καθ' ὅλα τέλειον ὅλων προτότυπον διὰ τὸν Πειραιᾶ τὸ ὅποιον βᾶφει στερεώτατα καὶ λαμπρῶς γυναικεῖα τε καὶ ἀνδρικά παντὸς εἶδους φορέματα, ἅτινα καὶ ποιεῖ αὐτὰ ὅλων καινουργεῖ. Πωλοῦνται δὲ καὶ βᾶφονται νήματα παντὸς χρώματος χονδρικῶς καὶ λιανικῶς. Κατασκευάζει καὶ πωλεῖ ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν στερεότητα καὶ τέχνην ὡς καὶ ἐπισκευάζει παλαιᾶς.

ΤΙΜΑΙ ΕΡΘΗΝΑΙ.

Π. Γ. ΚΑΛΛΑΡΚΟΣ

Προμηθευτῆς τῆς Αὔλης
τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Αἰόλου 157

Διεθνῆς εἰσαγωγὴ ἐδωδῆμων τῆς πολυτελείας Διατετηρημένων ἐδεσμάτων ἐν δοχείοις, Ἀλλάντων Βολωνίας καὶ Οὐγγαρίας, Φυραμάτων Νεαπόλεως, Διπύρων ἀγγλικῶν. Προτόντων τῶν ἀποικιῶν, Σακχαροπήκτων καὶ Ὀπόρων ἐν διάλυσει Σακχάρως.

Καμπανήτου ὅλων τῶν ἑξοχιοτέρων ἐργοστασιῶν τῆς Γαλλίας, Ἐκλεκτῶν οἴνων, Ζύθων ἐν φιάλαις, Πνευματωδῶν ποτῶν καὶ Συκέρων φερόντων σήματα ἐγγυημένης προελεύσεως ἐξ εἰδικῶν ἐργοστασιῶν.

Οἱ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ὑπάλληλοι ἐργασθέντες παρὰ τῷ ἐν Χαυτίοις Οἰνοπολεῖον τοῦ κ. Σ. Δεναξᾶ δραστήριοι καὶ περιποιητικώτατοι νέοι γνωρίζουσι τοῖς φίλοις αὐτῶν ὅτι ἠνέωξαν ἴδιον ἐν ὁδῷ Πατησίων καὶ ἀπέναντι τοῦ Καρνεῖου τὸ «Βυζάντιον» οἰνοπωλεῖον. Παρακαλοῦσι δὲ πάντας τοὺς φίλους τῶν νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ Οἰνοπολεῖόν των, καὶ ἄς εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ μένωσι κατὰ πάντα εὐχαριστημένοι.